

PETRE DINULICĂ

FIUL RISIPITOR

Editura INTOL PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2025

PETRE DINULICĂ

(CV sumar)

S-a născut în Costești Vâlcii la 28 iunie 1950. Studiile liceale le face la Horezu. În 1970 scoate împreună cu Goriță Colniceanu și Mihaela Hurda revista samizdat „Insula”. Este anchetat la Securitate. În anul 1978 absolvă Facultatea de Silvicultură și Exploatare Forestiere din Brașov. În anul 2015 iese la pensie de la S.C. Cozia Forest S.A.

«Petre Dinulică este ancorat puternic în etosul poetic contemporan, fiind considerat ca făcând parte din marea familie a poezilor din Oltenia de nord așa cum l-a oglindit într-o scriere recentă eseistul și poetul Mihai

Sporiș într-un material de aducere aminte despre recent dispărutul dintre noi George Achim... „Să-ți spunem aici ție, duh nemuritor al tău, George!- că ți-am urmat îndemnul către compactarea mesajului poetic și am catrenat poemele multor poeți, contemporanii noștri: George Voica (de pe valea ta!), Ion Marinescu (de pe valea Pescenei), Petre Dinulică (Costești-Bistrița), George Târnea, Ilie Gorjan etc. și am făcut-o inspirat și de îndemnul tău către esențializare” (Mihai Sporiș, „Liber poetul...în captivitate”, *Povestea vorbii* 21, nr 4/2022).»

Petre CICHIRDAN

(Fragment din Prefață la volumul *Sub semnul iubirii*, Ed. Intol Press, 2023)

9 786068 701479

ISBN: 978-606-8701-47-9

FIUL RISIPITOR

PETRE DINULICĂ

FIUL RISIPITOR

Prefață: Nelu BARBU

**Editura INTOL PRESS
Râmnicu Vâlcea, 2025**

Tehnoredactarea: Nicoleta BOGORODEA
Simona Maria KIS
Coperta: Ana Maria LAZĂR
Corectura: Nicoleta BOGORODEA

Coperta 1: Imagini din Stațiunea Voineasa
Coperta 2: Liceul Constantin Brâncoveanu, Horezu

CIP nr. 24109/ 13. 10. 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINULICĂ, PETRE

Fiul risipitor / Petre Dinulică ; pref.: Nelu Barbu. - Râmnicu Vâlcea :
Intol Press, 2025

ISBN 978-606-8701-47-9

I. Barbu, Nelu (pref.)

821.135.1

Tipărit la ROTIPO Iași, ediția 1, 150 buc

Copyright © 2025 Editura Intol Press din cadrul SC Intol SRL
str. Calea lui Traian 169, bl.5, sc.E, ap.3, tel(fax) 0250 736615, tel: 0350
401 254, 0746.029.824 Reg.Comerțului J38/ 442/ 1993. E-mail:
cichirdan@yahoo.com

Poezia fiului risipitor

Într-un crâmpiei cam lung de drum, de un sfert de secol: 2000-2025, ca să-și hrănească și Domnia Sa, „eterna vieții pajură de fum”, după expresia metaforică a lui Dragoș Vrânceanu, poetul Petre Dinulică a „mușcat din lacrimi poetice,/ ca din mărul întins cu păcat”, urcând și coborând, prin spațiul undulatoriu românesc al timpului, cu miros de rășină de lumină și de zmeură de câmpie, de iarbă verde de acasă și de deltă, unde viața se regenerează continuu.

Universul său liric trădează un poet de reflecție, determinant, care merge pe firul continuității identitare, transfigurându-și cu sinceritate sentimentele și stările existențiale, prin arta cuvântului. Stau mărturie cărțile de poezie apărute în perioada amintiră: *Iubirea mea dintâi*, Editura „Conphis”, Rm. Vâlcea, 2000; *Leac pentru suflet*, Editura „Almarom”, Rm. Vâlcea, 2005; *Neliniști de toamnă*, Editura „Almarom”, Rm. Vâlcea, 2015; *Sub semnul iubirii*, Editura Intol Press, Rm. Vâlcea, 2023 și *Fiul risipitor*, Editura Intol Press, Rm. Vâlcea, 2025.

Fiul risipitor este un volum reprezentativ, care, privit pe scara valorii poetice a Curbei lui Gauss, se situează în vârful acestei scări artistice, prin revelația frumosului estetic: interferența artelor: poezia, muzica, metafizica, cât și științelor; istoria, filozofia, religia, mitul biblic... Ce frumos sună titlul care are conotații! E o paradigmă biblică metaforică prin care ni se sugerează să pășim și în universul liricii fiului risipitor, care ne întâmpină cu poezia rugăciune – „ars poetica” care dă și titlul cărții, autorul autodefinindu-se prin sintagma stilistică: „acela ce-a trăit cu mândria”, iar în prezent, ca efect al iluminării, curge la acest gen de poezie religioasă, care e mai aproape de Divinitate, decât de filozofie și care face conexiunea între relație și transfigurare!...

Într-o „caleașcă modernă”, autorul își „plimbă tristețea”, însoțită de „alaiuri de lacrimi”, iar fărâma de viață care i-a mai rămas păzește „bătrânețea”, zidită chiar de ochii poetului, năpădită de gânduri, de dor nesfârșit și de lumină. Toată risipa din lume s-a cuibărit în sufletul său, în care poartă „strămoșii din nume”, urmați de „părinții” săi, lăsați și ei zălog lui Cronos.

Mesajul este autentic: „Când numai la tine mai pot să mă rog,/...La tine mai pot să găsesc bucuria,/... Eu sunt doar acela ce-a trăit cu mândria/ E, Doamne, așteptarea ce nu are glas”. (*Fiul risipitor*)

Poet al unui evantai de teme și motive: copilăria, iubirea și credința, natura și pădurea, muntele, ... urmează legea „marii treceri” a „neliniștilor de toamnă”, prin care ne oferă un corolar de autumnale, iar prin tematica ludicului poetic ne immortalizează frumusețea și valoarea adolescenței care nu așteaptă trecerea anilor.

Supratema timpului ia forma unui arc atemporal, în conexiunea cu frământările cotidiene: „Prin mine curge timpul fără milă,/ De parcă veșnici se destramă/ Și desfrunzit, filă cu filă/ Doar lutul sunt, cel ridicat în cană”. (*Cocoșii de Hurezu*)

Mitologia este prezentă în poezia sa prin acel Chip al lui Ianus: un ochi îndepărtat către trecut, căutând „urmele strămoșilor” și celălalt către viitor: „Prin mine gândurile trec fără oprire/ Către tărâmul ce nici nu s-a născut/ Făcând doar nod cu ultimele fire/ Însemnul veșniciei tot din lut”. (*Ibidem*)

Petre Dinulică este și un poet al luminii, și al eternului feminin, care-i „cântă timpului cărunț”, amintindu-i că a venit într-o „vreme” și va pleca într-un „timp”, transformat într-un „anotimp”, la care zidește-zidește, „ridicând zidirea,/Treaptă cu treaptă”, urcând „spre Dumnezeu”, zidul fiind „Floare din gândul ucis/ Cu parfum de femeie”... (*Treaptă cu treaptă*).

Interesantă este și tranzitarea volumului. Începe în ritmul clasic, apoi îmbină versul clasic cu cel liber, producând un

raptus și poetizând numai în vers alb, cu ritm interior și pe alocuri în metrică populară, precum țeșăturile dintr-un covor oltenesc, poezia sa fiind o interferență între starea poetică, imaginea peisagistică și cosmică-cerească, în muzica mersului doinit, transfigurând lumea visului, prin care și „timpul mereu a leargă/ călcând peste gânduri ucise/ spre astăzi, de-atunci se grăbea”. (*A fost*).

Meditația elegiacă dobândește conotații, prin faptul că Petre Dinulică atribuie cuvintelor sensuri deviate, figurative, plurisemantice, treaptă de rezistență, în ceea ce numește inefabilul poetic, menit să înfrunte sabia timpului: „E un preț să-nțelegi... / Să întorci pe **a fost** în **a fi**”. (Ibidem)

O realizare rotundă este și încheierea volumului „Fiul risipitor”, tot cu rugăciune de mulțumire către Maica Domnului, Fecioara Maria, aleasa inimii, doctorul gândului, al dorului și al universului său poetic – univers al relevanței, al seninătății și liniștii din singurătatea sa, în „zborul nemărginit de Mamă, / către Cer” pentru a dobândi „Nemărginita îndurare!”. (*Rugăciune*). Atât îi mai trebuie acestui poet de talent pentru a fi Om!?...

Conexiunea inversă (feedback-ul) aparține cititorilor... Să știe și ei pentru ce trăiesc poezii!...

Prof. Nelu Barbu

Fiul risipitor

Caleașca ce trece îmi plimbă tristețea
Alaiuri de lacrimi pe drum o însoțesc
Pe colțul de viață păzesc bătrânețea
Când, încă de vie, sunt ochi ce-o zidesc.

Și iarăși se-întoarce, să strângă și gânduri
De parcă ceva am ascuns printre nori,
Cu alte alaiuri neîncăpute prin rânduri,
De dor și lumină înfloresc cu ninsori.

Simt toată risipa din suflet prin lume
Când numai la tine mai pot să mă rog,
Purtând ca pe-o haină strămoșii din nume,
Am plătit cu părinții, i-am lăsat și zălog.

La tine mai pot să găsesc bucuria,
Nu pune să taie vițelul cel gras
Eu sunt doar acela ce-a trăit cu mândria
Ei, Doamne, așteptarea ce nu are glas.

Eu timpul, tu visul

E noaptea o horă cu ciute
Ce urcă prin sevele mute
Cu visele strânse sub muguri
Lumina topită în struguri.

Hai vino, iubito, la cină
De veacuri chemarea ne strânge
Și inima, pâine se frânge,
O noapte cu gust de rășină.

Să știi că te-aștept pe cărarea
Ce-o umblă și dorul spre stele
Prin frunze a-început numărarea
Și luna pe tălpi să ne spele.

Și încă voi sta până bruma
Îmi pune la tâmpile scânteii,
Hai vino iubito acumă,
Pădurea-i un templu cu zei.

Și când va fi dimineață,
De mână pe Cale Lactee,
Vom trece de soare și ceață
Eu timpul, tu visul femeie.

Nopti grele

Am scos tristețile la soare
Că prea se exprimau sonor,
Să înțeleg ce nu mai doare
În drumul meu de călător.

Și rătăcit, un vis albastru
Prinse în sufletul rănit
Un capitel peste pilastru,
Să țină cerul la zenit.

Și am rămas un zbor sub stele
Și plâng cu ochiul tău de foc,
Când nopțile sunt tot mai grele
Iar eu, străin în orice loc.

Iubirea ce iartă

Stăpâne, te-aștept la masă,
Am împărțit totul la doi,
Aprinde tu lumina-n casă
Și mai rărește-mi din nevoi.

Nu-ți cer prea mult, doar mângâiere
Să fiu puțin din ce am fost;
Măcar așa, o adiere,
Că viața mea mai are rost.

Te-aștept stăpâne și mă iartă
Am fost atât de păcătos,
Tu, doar iubirea ce nu ceartă
Noi, răstignirea lui Hristos!

Visează

Visează-te copil în noaptea sfântă
Și negreșit voi fi la tine dar
Că ești și sunt, pentru aceasta cântă,
Doar în iubire suntem un altar.

Visează-te că ești numai o floare
Și dăruiește din ce ai, frumos
Nu e nimic pe lume ce nu doare
Doar sufletul se vrea mai luminos.

Visează-te și regele cel mare,
Dar numai Dumnezeu este stăpân
Iubire omul dacă nu mai are,
Din tot ce-a strâns, puține mai rămân.

M-am rugat

M-am rugat să nu am amintiri,
Acest drum lunecos ce urmează,
Luminat cu trecute iubiri
Nu mai poate să țină sub pază.

M-am rugat ... astăzi trec nevăzut
Ca o urmă când noaptea se-întinde
Și străin de ce-a fost și-a trecut
Liniștea a venit, mă cuprinde.

Acest drum lunecos e în față,
Aripi îmi cresc și-am să zbor
M-am spălat, ce schimbare la față
Este clipa în care-am să mor.

Luminat, sunt iubirea chiar eu
Și mă-împart în fărâme de vis.
Luați acum, m-a trimis Dumnezeu
Și noi toți atunci l-am ucis.

Cine mai poate să țină, sub pază,
Strop de iubire flămând
Ce s-aprinde când simte o rază
Și va trece prin viață plângând?

Cuvântul e iubire

Nefericirea-i drumul pierdut printre ruine
Și un păcat ce nu a fost iertat,
Când rătăcirea pierde căările divine
Și moartea e oglinda din trupul ruinat.

Nemăsurată-i calea pe care va să vină
Din steiul rece-al nopții; când zorii se revarsă,
Clipa aceea sfântă, veniți și luați lumină,
Să reaprindem viața ca pe-o iubire arsă.

E singurul miracol ca timpul de bătrân,
Să vezi cum se ridică și strălucește tina.
Într-o minune sfântă, El, singurul stăpân
Cuvântul e iubire și glasul lui lumină.

A sosit timpul

Istoria scrisă
cu aurul Daciei,
s-a șters.
Floarea rănită
este patria mea
Lacrimile ei
stele,
un întreg univers.

Unde sunt tații
și mamele tale,
floare prădată,
mioritic pe cale
ne-au ucis fără milă
și zeii,
Tu, țară ce-ai dat
și încă mai dai,
până-n ziua de azi,
toți mieii?

Îndreaptă-ți genunchii,
O mână la sabie,
una de cruce.
A sosit timpul
să fim toți la răscruce!

Aceeși carte

Să-mi dai iubirea înapoi,
Un jurământ nu-i o scrisoare,
A plâns ajunsă la gunoi,
Un plâns cu lacrimile-amare.

Poți spune unde este-acum
Să o găsesc și, dacă-i moartă,
Îi pun eu ultimul parfum
În timpul care ne mai iartă.

Puteai cu ea să mai cinezi,
Să-ți vindeci sufletul de sete
Și într-o lacrimă să-așezi
Aceste ultime regrete.

De fapt, iubirăm amândoi
Dar fiecare altă parte
Și timpul a făcut puroi
Deși citeam aceeași carte.

Vedeam doar cerul infinit
Și tu priveai totul în verde
Era o vreme de iubit
Azi înțelegem cum se pierde.

Îndrăgostită de păduri,
Și eu de fiecare floare,
Cu glasul mândrilor panduri,
Tu ochi de cer și vis de mare...

Să-mi dai iubirea înapoi,
Acuma totul se desparte
E-atâta rariște ... și noi
Nu mai citim aceeași carte.

Încă ard

(Distinsului poet Ion Tălmăciu care „nu este bolnav de bătrânețe”)

Eu sunt bolnav de bătrânețe
Am adunat atâtea ani
Ce s-au uscat ca o fână
Când astăzi totul e în bani!

Da, sunt bolnav de bătrânețe,
Azi mă numesc timpul trecut,
La poarta vieții stau să se dezghețe,
Iubirea are numai început.

Da, sunt bolnav de bătrânețe,
Vezi în oglindă ce dorești
Și viața are multe fețe,
Dar fericit ești numai când iubești.

Da, sunt bolnav de bătrânețe,
Când sufletul e un cireș de mai,
Mă-întorc, visând, în altă tinerețe
Cum nu e loc de mine nici în rai.

Da, sunt bolnav de bătrânețe
Cuvintele și anii, frunze ce tot cad,
Când va ierna nicio tristețe
Nu o să mă prindă ... încă ard.

Ce toamnă...

Ce toamnă a venit la noi,
Respiră totul în culoare
Munții înfrigurați și goi
Ridică gândului altare.

Și frunzele se rup și cad
Și nu e nimeni să le strângă,
Un cimitir în care ard
Și numai ploaia să le plângă.

Ce toamnă coborî prin câng
Nu e o lacrimă, de sete
Pământul a crăpat nătâng
Și paiele se plimbă bete.

Când toate dealurile duc
În toamna asta, praf de lună,
Umblă prin suflete năuc
Parfum de țuică și de prună.

Ce toamnă a venit la noi...
De parcă-ar fi ultima oară,
Ca niște umbre cu strigoi
Trec amintirile din vară.

Strigătul meu

Strigătul meu
Cu alte chemări se adună,
Pe stradă trec griji și disperări
Ca frunzele purtate de furtună
Și visele vânează depărtări.

Se răresc brazii,
Stejarii se usucă,
Sub orice rădăcină
E numai putregai
Și ciocârlia spune
Doar cântece de ducă,
O alergare-n toate
Spre nu știu care rai.

Albinele când pleacă
Prin crânguri pentru miere,
Găsesc regina moartă
Și stupul jefuit.

Sunt ploi ce vin de-a valma
Și așteptări cu vină
Sunt revărsări cu fiere,
A înflorit sudalma
În tot ce am iubit.

Doar strigătul rămâne
Și timpul care plânge,
Ce leac să mai amâne
Când boala e în sânge?

Mărul

Să ne iubim la asfințit
Până ne prinde dimineața
De mână către infinit
Rescriem totul, cu prefăța.

Iubesc și toamnele târzii,
Pe munți e haină nouă.
Să-adăugăm încă o zi,
Din lună cade rouă.

La ce atâta grabă-n noi
Să desenăm pe față riduri
Și în iubire și-n război
Am ridicat pe moarte ziduri.

Cum am iubit la răsărit
Să te iubesc încă o dată,
Într-o beție, răzvrătit
Cum o făceam pe vremuri, lată.

Și dacă lumea ne privea
Las-o să creadă c-am furat,
Tu singură, lumina mea,
Mărul, un șarpe și păcat.

Semn de carte

Ai făcut, frumoaso, bobocea
Să înflorești mereu în altă viață
Dacă sunt ai lui sau sunt ai mei
Să ne bucurăm că-i dimineață.

El a pus culoarea la înfloriri
Ca să ducă timpul mai departe
Eu cu setea strânsă în priviri
Sunt prin viața ta, un semn de carte.

Ai făcut frumoaso bobocea
Și prin ei nu vei muri vreodată
Și de sunt ai tăi sunt și ai mei
Să ne bucurăm, frumoasă fată!

Eu doar iubesc

Eu duc pumnalul tău în spate
Alerg cu el oriunde sunt, oriunde merg
Dacă l-ai scoate, aş sângera de moarte
Sunt lupi ce urlă-n lună, când sângele mi-l şterg.

Opreşte-te acum când încă nu-i târziu,
Să-ţi pun în palmă lacrima ce-a curs
E strălucirea viului şi viu
Îşi cere încă dreptul la recurs!

Port urma palmei tale pe obraz
Deşi atâta loc e între noi.
Acum, când lângă mine tu încerci să caz
O îmbrăţişare te-ar feri de ploi.

Eu doar iubesc; m-ai învăţat să plâng
Şi lacrimile nu sunt acuzare,
Îţi cer iertare, vino să te strâng,
Cu braţul meu şi ultima suflare.

Urări de bine

Periodic,
la o zi de sărbătoare,
Aleargă vorbele
să îți umple gândurile.
Ce poți face,
cu atâta risipă?
Sunt prea multe
care s-au veștejit
prin gurile ... oamenilor
și le aruncă
să scape de ele.

Ambalaje cu înscrisuri
și reclame
stau prăfuite
în așteptarea
reciclărilor selective.

Arar
te întâlnești cu un cuvânt
care să te întinerească,
să îți mai ia din dureri.

Așa că,
astăzi
de ziua mea,

mă închid
și mă scutur de toate ...
Cât se mai poate,
vreau să rămân
o zi cu mine.

Și cum va fi
următoarea zi?
eu și cuvinte
ce vor muri!
Urări de bine
ce nu sunt pentru mine,
aliniat-n vitrine
toate
au prețul uitării
și trec veștejite,
în grabă
universul întreg
se pune pe treabă.
Măsurăm fericirea
după pungile pline?

Târziu, o floare

Cum să înțeleg,
ce să ascund?
Tu ai știut dintotdeauna
când era timpul mai profund
eu înțeleg abia acum.

Dau soarele-înapoi
pe nopțile cu lună,
acum, când între noi
doar ploile se-adună.

Dau visul meu pe-o stea
de ar mai fi o vreme
să te găsesc, iubita mea,
ieșind printre poeme.

Pe vârful molidul tot adună
cântări, în nopțile senine,
dar a căzut după furtună
și cerul s-a făcut ruine.

Pe un mal de râu
mai viețuia,
un plop cu frunza tremurândă,
dar a căzut, iubita mea,
sub valul ce stătea la pândă.

Târziu,
o floare – ochi deschis,
s-a încurcat în dinții brumei
cu un oftat de nedescris
s-a dăruit tot humei.

Ce să ascund,
ce să-înțelegi?
Din timpul nostru ce s-a scurs
plecăm și unde, doar pribegi?
Și fără dreptul la recurs!

Pe care drum?

Cum să mai strâng atâta soare
Cât să-mi ajungă peste ierni,
Sunt ochii tăi în orice floare
Dar ochii ei, rămân eterni.

Și ochii tăi, cerul cu stele
Mă-îmbracă și mai pot să zor
Când timpului îi cresc zăbrele
Și amintirile mă dor.

Doar ochii ei tăcuți ca visul
Se tot strecoară printre nori
Un semn că este paradisul
Și-n inimă cântă viori.

Și ochii tăi și ochii ei...
Ce întrebare să mai pun,
A mai rămas cât-un crâmpei
Și vom pleca, pe care drum?

Ploi de toamnă

Când vântul a-înșirat pe listă
Cu ce-o să plece printre ploi
Să nu te sperii că insistă,
E primăvara încă-n noi.

Se strâng și frunzele uscate
Să țină cald la ghiociei
E-o plată pentru tot, în rate,
Când pentru timp rămânem miei.

Pădurile s-au înecat în sânge,
Copacii triști și tot mai goi
Și noi plecăm, iubito nu mai plânge
Că primăvara a rămas în noi.

Când floarea ce zâmbi spre soare
Încă se bucură de ploi,
Nu trece ea-n sămânță ... oare
Înmugurim așa și noi?

Bal în toamnă

Toamnă,
nu vezi ce albastru e cerul
Și munții respiră în voie
Tu rupi în culoare misterul
Și pleci pe o frunză ca Noe.

Toamnă,
păcat al ispitelor vieții,
Aprinsă la geamuri gutuie
Te cântă în slove poezii
Și timpul, a moarte tot suie.

Toamnă,
mai lasă o clipă nescrisă
Să-i fiu eu doar semnul tăcut
O cruce pe viața ucisă,
Un punct luminos, neștiut.

Mai lasă-mi suflarea din urmă
căldură în bobul de lut
E grabă de moarte în turmă
De parcă ceva s-a știut.

Curg, rupte, culorile toate,
ce trepte spre moarte cobor
La balul acesta luăm parte
Și totul rămâne un dor.

Mai bogat cu o vară

M-am îmbogățit c-o vară
Să nu mi-o cereți înapoi,
A fost un cântec de chitară
Ce s-a ascuns adânc în noi.

Vor fi atâtea ierni la ușă
Când rodul număra puțin
Și vântul mestecând cenușă
Nu va lăsa niciun suspin.

Ne bucurăm chiar și de-o clipă
Cu mulțumiri de fiecare zi;
Au fost și multe de risipă
Și nu-s de ajuns oricâte-ar fi.

Și trec acum în rugăciune
Cum aș păși urcând pe-o scară;
Ce bucurii când mi se spune ...
Sunt mai bogat cu încă-o vară.

Și m-aș tot pierde pe-o cărare
Să nu m-atingă niciun nor
Când ochii tăi sunt încă floare
Și eu cobor încet, în dor.

Un crâmpei albastru

Atâta întuneric e astăzi între noi
Doar ochii tăi, ca un crâmpei albastru
Prin viața mea să treacă peste ploi
Și să rămână tainicul pilastru.

Zâmbești acum de dincolo de moarte
Și eu mă rog, când vine dimineața
Și te ascund în fiecare carte
Ca pe înscrisul ce visează viața.

E liniște ca într-o rugăciune
Lumina se desface în culori
Până se stinge ultimul tăciune
Mă furișez ca visul către zori.

Și pot să cred că Cel ce e lumină,
Nu a uitat cuvintele în doi
Plecările ce curg spre timpul ce-o să vină
Ne vor chema atunci pe-amândoi?

Am scris

Am scris cu frunze despre iarnă
Și despre vară, cu zăpezi
Că numai timpul va să cearnă
Din ce-a trecut, în ce mai crezi.

Am scris așa cu frunza verde
Și cu zăpadă troienit,
Poate tristețile s-or pierde
Și va înflori ce am iubit.

Am scris cu verdele pădurii
Și cu zăpezi de infinit,
Să fiu uitat de vorba urii
Și să rămân ce am iubit.

Cum între verde și ninsoare
Tot urcă toamne ruginii,
Să scriu cu razele de soare
Și umbrele se vor topi ...

În fiecare vis

Colindă ochii cărările alpine,
Ce floare a crescut din trupul tău!
Când doar zâmbești și mie mi-este bine,
Eu te visez și nu-mi mai este greu.

O trecere prin neștiute unde
Își spală pașii cu toamnele ce vin,
Într-o clepsidră numărând secunde
Tu ții dor numărarea, eu sunt ca un suspin.

Și ochii mei te caută pe tine,
În fiecare floare, tăinuit,
Cu fiecare clipă ce mai vine
Și-n fiecare vis ce n-a murit.

O petală

Când numeri sentimentele,
eu, o petală
și numărul acela din gând,
indivizibil,
ce rămâne în palma ta,
tremurând ...
vis ce nu are capăt.

Petala aceea
să o sădești într-o glastră
alături de mușcatele
ce zâmbesc la fereastră
cu toate culorile,
în toate graiurile lumii
și orice traducere
ar fi de prisos ...

Deși târziu,
oprește numărarea aceasta
... mă iubește, nu mă iubește ...
de cele mai multe ori
drumul este prea lung
și înțelegerea se vestejește
sub nesfârșitele întrebări.

Poem cu lună

(Domnului C. Mosor care iese pe facebook cu una pe zi amintind de Matty)

Când soarele tot cere iubirea ei de lună
Emoția o prinse și-ndată a albit.
Chiar dacă norii furioși adună
Perdele negre; Ce iubit?

O plimbă noaptea printre stele
Să îi arate câte și-a dorit,
Că biata lună de sub raze grele
Îi spune cu durere și șoptit.

Tu le-ai iubit pe toate și mă trădezi la ziuă
De-aceea mă ascund să nu te văd
Mă amăgești de moarte, bați numai apa-n piuă
Dar eu îți calc pe urme deși merg spre prăpăd.

Ca să ajungi la mine, tu ai ucis copacii
Pe cer se-întinde focul cu fulgerul nebun.
Bogat ești de lumină, dar rău ești cu săracii,
Când iei tot de pe masă și lași în urmă scrum

Așa visează noaptea tăcută blânda lună
Și se ascunde ziua într-o tristețe grea
Când soarele o cheamă se-ntoarce iar să spună;
Rămân aici pământul mă ține ca pe-o stea!

Sentimente în rate

Nu găsesc măcar o întrebare,
Sufletul meu zdrențuit
Încearcă să râdă la soare
Dar îi e zborul prea jos, chinuit.

A venit încă-o zi și iar pleacă
Cum e timpul așa de grăbit,
Un izvor cu lacrimi tot seacă
Și mă acopăr cu cerul cernit.

Cu puține venituri într-o lume
Ce s-a scurs numărând la plecări
Și iubiri, tot mai multe, postume,
Se opresc suspinând între gări.

Din zbor lung au sosit rândunici,
Au venit așa, într-o seară
Poate de-aceea sunt astăzi aici
Plecările lor, încă, să doară.

Au venit și copiii la noi
Tot grăbiți, între griji numărate
Și-au căzut peste tot numai ploi
Și primim sentimente în rate.

Bună dimineața

(Pentru Eremia)

Printre ploi ce nu se mai opresc,
Într-o stare lungă de tristețe
Caut sensul, încă să-l găsesc
Să-nfloresc spre altă tinerețe.

Între ce a fost și ce mai plouă
Se tot strică vremea între noi,
Porțile iubirii, date-n două ...
Stau hotare, nu mai suntem doi.

Parcă se ascunde și lumina
Astăzi visul nu mai are preț
Judecăm de moarte înfrățiți cu vina
Pentru o iertare nu va fi dezgheț.

Într-o stare lungă de tristețe,
Caut numai semnul unde să mă sui,
Steag croit așa, din bătrânețe
Să mai pot pleca măcar haihui.

Și cu starea asta de tristețe,
De sub ploi ce nu se mai opresc,
Te aștept la poartă bătrânețe;
Bună dimineața, viață, te iubesc!

Voineasa

Voineasa pare că visează,
Cu munții ce-înverzesc tăcut.
Ce hărnicie când brodează ...
Înmugurim alt început!

Și curg pe văi tristețile neplânse
Când înflorește templul sfânt
Toate culorile sunt strânse
Și viețuiesc acest cuvânt.

Se schimbă tot, a fost și este
Loc de visare și de zbor,
Necunoscuta ei poveste
O recunoști numai în dor.

Cât visul poate să măsoare
E-atâta spațiu pentru zbor;
Voineasa are lângă soare
Trecut, prezent și viitor.

De atunci

Un vis cu oameni și flori
A rupt din eter o bucată,
Istoria de-atunci are zori,
De-atunci Dumnezeu este tată.

Pe drumul luminii, prea lung
Este timpul ce scrie să lase
O urmă zidită pe rung,
Veșnicii îngropate sub oase.

Și când alergarea nebună
Ne rupe din colțul de vis
Tot Tatăl, risipa adună
Și Fiul ce mereu l-am ucis.

Ce să ascund

Nu știu bagajul ce îl iau,
Să fiu și gata de plecare
Și să ascund ce nu mai vreau,
Acum, când merg la numărare.

A fost puțin sau a fost mult,
Nu am măsură pentru toate,
Când sunt tăcerea și ascult,
Din ce credeam că omul poate.

Am fost lumină prea puțin
Și va fi noaptea mult mai lungă,
Am râs prea mult și numai chin
Ca să plătesc, mai am în pungă?

Ce să ascund de ochii tăi
Când ai știut dintotdeauna,
Și m-ai chemat dintre cei răi,
Iar eu aud abia acum?

Pentru ochii tăi

Dau soarele-înapoi
Pe nopțile cu lună,
Acum când între noi,
Doar ploile se-îngână.

Dau câmpul înflorit
Pe ochii tăi de stele
Și-n drum spre infinit
Să-mi fie urmă ele.

Mai dau din ce-a rămas,
O inimă bolnavă,
Ce-a strâns ca într-un vas,
Atâtea vise ... lavă!

Dau pentru ochii tăi,
La ultima strigare
Și numai pentru ei,
Cât nimeni nu mai are.

A prinde o frunză

M-aş pierde prin tine
Să mai scutur din gânduri,
Dar drumuri puţine
Au rămas printre rânduri.

Am dat pentru-o seară
Şi gândul şi luna
Căutând o comoară
Şi iubind totdeauna.

Prin tine m-aş pierde
De-ar mai fi o cărare,
O clipă de verde
Cu miros de izvoare.

Dar veşnicia-n ecluză
Ne strânge cu răni şi cu stele;
Aprinde pădure o frunză
În iarna plecărilor grele.

La semnul tău

La semnul tău eu încă voi mai fi
O urmă ce-a trecut prin tină,
Un drum cu rugăciuni și cu lumină,
Cu primăveri și toamne aurii.

Înfrigurat sub nopțile cu lună plină,
Doar ochii tăi acum m-ar primeni
Și scotocesc prin fiecare zi
Și scot la soare ce-a rămas din vină.

Te rog, trimite-mi ultima scrisoare
Ce încăpea în trupul unui vers,
Și ce urma să fie sărbătoare.

S-a rupt cu stele-întregul Univers!
Dacă a fost sau nu a fost eroare,
De ce și amintirile s-au șters!

Între apus și răsărit

Între prășit și recoltat
E ca o tristă numărare
Lungi așteptări și am aflat,
Că suntem rodul din suflare.

Au fost doar ape și nimic
Dintr-un cuvânt cresc pământul,
Iar eu am devenit bunic,
Un câmp prin care umblă vântul.

Lumina, dacă nu-i a ta
Îți fură gândul și se duce
Ești o oglindă, poți capta
Și o cunoști urcând pe cruce.

Între apus și răsărit
Se scurge totul într-un cerc
A fost se face cel venit ...
Mai lasă-mă, Doamne, să-încerc...

Să fiu iertat

Când nu mai este,
Ce-înțelegi din ești?
Unde-a plecat ce-a fost
Să fie o poveste?

Poveste cu poteci nestrăbătute
Cu drumuri lungi cu gânduri neștiute,
Cu zile reci,
Cu ploi de lacrimi
Îndulcind iubirea,
Răspunsuri seci
Și nebunii de patimi;
Nicio lumină,
Căutând ieșirea!

Când nu mai ești
Vor curge ape tulburate
Până va fi lumină, într-o zi
A fost, coboară-încet, printre povești;

Am fost și am trăit numai în rate,
Să fiu iertat de cât voi mai iubi!

O căprioară

Te desenez cu degetele mele
Și-un gând mârșav îmi spune să opresc,
La margine, desprinse două stele
Mă-întreabă, ce vânt bate, de ce le ispitesc?

Atâtea stele căzătoare-n iarbă
Pot dimineața încă să culeg,
Dar soarele flămând va fi să soarbă
Să-i fie strălucirea un întreg.

Iar eu cobor pe linia mirării
Când însetat de viață ai tot bea,
Mă las purtat pe aripa visării
Și o secundă, toată, ești a mea.

O căprioară am rănit de moarte,
Să-i fur din veșnicie un cuvânt
Câte poeme, să mai scriu o carte
Să-ți spun că ești, să strig că sunt?

Cântec de harpe

Ne-am întâlnit cu foc nestins
Sub luna ce ardea ca o făclie,
Și noaptea aceea ne-a cuprins
Tu floare, eu o poezie.

Ți-am mai trimis mesaje printr-o stea,
Să-ți bată-n geam și să te vadă,
Dar n-ai răspuns, iubita mea,
Doar noaptea mai umbla pe stradă.

Un fir de fum se tot urca
Din hornul casei, ca un șarpe
Se învârtea și mă mușca
Un cântec spus numai de harpe.

Desculț, prin iarbă mai ascult
Cum strigă fiecare floare,
Spre timpul ce nu s-a născut,
În timpul meu care tot doare.

Galactică privire, tot mai grea,
Sub gândurile care mă pătrund,
Își numără tăcerea viața mea;
Sub care semne s-o ascund?

Tu

Tu cea care ai fost să vii
Spunând că nu o să mai pleci,
Prea scurtă trecere prin vii,
Puține urme pe poteci.

Tu, care-ai fost și numai ești
Iar eu sunt căutarea ta,
În care timpuri mă găsești
Și unde ne vom revedea?

Au fost atâtea vise mari
Ce au plecat spre nicăieri,
În lumea asta de pândari
Lăsăm în urmă doar tăceri.

Tu cea care ai fost să fii
Și ai plecat așa grăbit,
Eu mort rămân printre cei vii
Și căutări prin ce-am iubit!

Cu Eminescu

Nu, cu Eminescu de mână
Preamărim limba română,
Ci iubind ca el pământul
Până la ultima fărâmbă.

Eminescu nu ar plânge
Ci ar cânta-neîncetat,
Până vom afla toți calea
Sângelui prea mult vărsat.

Și trecând mereu prin toate
Limba noastră, o comoară
Va rămâne în cetate,
Niciodată n-o să moară.

Mama

Mamă,
lacrimi și cu teamă...
te uitați la mine,
că n-o să-avem pâine.

Mamă,
tu doar ce rămâne,
masa ta, fărâme
când ștergeai tigaia
înghițeau și jalea.

Mamă,
și când venea tata
îndoit de șale
pregăteau covata
ce miros pe vale ...

Mamă,
lupul când ne luase
capra de pe dealuri

deșiram pe oase
lacrimile, valuri.

Mamă,
Când au fost de toate,
Tata prea departe ...
lumile deșarte
se hrănesc din moarte.

Mamă,
ochii tăi de jale,
plouă pe pământ ...
lacrimile tale,
plimbate de vânt.

Respirăm cu teamă

Postesc de mare și postesc de lună
De iarbă verde încă mai postesc
Când ura și cu frica se-întind și tot sporesc
Sub semnul ce arată că a început furtuna.

În toată primăvara, ceva e nefiresc
Proteste cu zăpadă pe munți se tot adună
Cum pentru frigul-acesta s-a achitat arvună,
Și pe sub frunze moarte sunt ochi ce ne pândesc.

Prostia ce conduce s-a dezbrăcat de nume,
Și învățăm la școală că nu există mamă,
Această înnoire s-a instalat în lume.

Și omenirea toată trăiește într-o dramă
Să ardem totul, știri numai cu ciume,
Trăim fărădelegea și respirăm cu teamă.

O veşnicie te-aş iubi

Am tot umblat prin rodiile vieţii
Când tu rodeai întinerind,
Acum, pe drum, trec umbrele tristeţii
Şi obosesc cu fiecare gând.

De ar mai fi o cale netrecută,
Să pot ieşi din mine ca din iad,
Aş bea acum şi sevă de cucută
Şi poate m-aş preface într-un jad.

Şi toată alergarea mea nebună,
Din strălucirea asta ar vorbi
Şi ochii tăi m-ar trece de furtună
Şi eu, o veşnicie te-aş iubi.

Înmugurim

Voineasa urcă înspre cer
Pe munți ce înverzesc tăcut,
Ce să-ți mai scriu, deși e greu
Înmugurim ... alt început?

Și curg prin noi tristețile neplânse,
O floare e un templu sfânt.
Toate comorile sunt strânse
Celor ce vin, dor în cuvânt.

Iubesc și mor, a fost și este
Cu pași mărunți învăț să zbor
Timpul ce trece ... o poveste
Doar visul crește dintr-un dor.

Doar visul crește și ne duce
Printre iubiri înmugurim
Și orice drum are o cruce
Sub semnul crucii ne zidim.

Celor ce vin, doar în cuvânt
Am semănat mirarea lumii,
Un anotimp dacă mai cânt
Țin între pumni lumina lumii.

Înmugurim ... alt început?
În timpul dincolo de noi
Cum am trăit, cât e tribut
Și cât rămâne din gunoi?

Dor

Frumoasă doamnă,
cu trup de struguri copti în toamnă,
cu mierea gurii ce îmbie
să ies din iarna mea, mai spre câmpie,
cu flori în care timpul a oprit
ca într-o vrajă tot ce am iubit,
Tu, zâna viselor ce tac
în trupul meu și se desfac
cuvinte, lacrimă și zbor
tu ai rămas și încă vii
lumină peste nopțile pustii.
Când toate dor
doar tu ești ... Dor.

Foșnet de frunze

Prin gânduri dacă mai trăiești
Precum într-o oglindă vie,
Cu revărsarea zorilor zâmbești
Cum nimenea din noi n-o să mai știe.

Și pleoapele cu lacrimile tale
Trag diminețile de rouă
Când vântul îndoit de șale
Se-oprește și ne face cale nouă.

O mângâiere a trecut de vise
Și-au înflorit bujorii prin grădini,
Mai numărăm iubirile nescrise
Cu foșnetul de frunze din arini.

Ce doruri ... o eternitate
Când noi ne scurgem prea grăbit
Comori ascunse în agate,
Tot ce am ars, tot ce-am iubit.

Lacrimi amare

Lacrimile spală tot ce-a fost
Și în adânc udă uitarea,
Bucuriile cu rost
Astăzi s-au pierdut ca zarea.

Lumea asta pentru-o clipă
S-a întrecut cu infinitul
Și-a rămas pe drum risipă,
Urme scuturând nisipul.

Peste trecerea pierdută
Mai aprindem lumânare
Mângâiere nevăzută,
Lacrimi ce se fac amare ...

Parfum de vioarele

S-a scris și fără mine piesa
Și mă întreb adesea ce-ar mai vrea?
Am să îmi schimb neapărat adresa
Același număr, dar pe strada ta.

Tot primăveri, parfum de vioarele
Rămâne înseamnă și mâine ai să treci
Pe-aceleași urme, sărutări cu stele
Te-așteaptă-n iarbă, numai să te-apleci.

Un ritual cu primăveri și toamne,
Iubirea nu își pune-n traistă anii
Și anotimpurile vin ca niște doamne ...
Cum să oprești, nu-s de folos nici banii!

Limba e mai săracă

Nichita Stănescu

Sfântul limbii române
Trece prin gânduri tăcând,
Visăm mai puțin, ne hrănim cu fărâme
Din timpul acesta flămând.

Prea grăbim toamna să treacă,
Umbre se-ntind pe cărări,
Limba română e mai săracă.
S-a tocit colindând marile gări.

De un timp, pe domnul Nichita
Îl mai ascund prin inima mea
Și mă tem că-ntr-o zi va trece ispita
Și eu cum pot să apăr o stea?

Și de-atunci mă rog de domnul Brâncuși,
Dalta lui și sfintele pietre,
Ce cuvânt să punem la uși,
Ce înseamnă să lăsăm despre vetre?

Și dacă

Și dacă Eminescu astăzi s-ar mai naște
Ar urca aceleași trepte condamnat,
Pentru câte spune, pentru cât cunoaște,
Dorul și iubirea sunt mereu păcat.

Și dacă Eminescu astăzi ar trăi
Tot numai otravă i s-ar da să bea,
Un mileniu încă s-ar putea vorbi
Despre cât de mare, pe atunci era.

Și dacă Eminescu astăzi ar fi viu,
L-am urî de moarte pentru ce-ar vorbi,
Asta este viața geniului pustiu
Și păcatul celor ce iubesc și știu!

În calea lacrimilor

Își tot croiră lacrimile calea
Și-acum se-nnoadă cu un nor sub lună,
Precum și ploile ce își zidiră valea
Sărbătoresc c-o bere, îndemnul la furtună.

Și stăm pe cioate roase la marginea pădurii
Privind cum vântul crengile îndoaie,
Prin iarbă, prin nisip se viermuiesc toți nurii
Și din pământ izvoarele scurg zoaie.

Nefericit, parfumul primăverii,
Amestecat în verde pur și crud,
Nu mai aduce semnul învierii
Pe harta ce se scrie alt Talmud.

Eu la poartă, paraclise

Mă tot plimb prin efemerul
Zilelor ce trec grăbite,
Iau din toate doar ispite
Tatuare-adânc cu fierul.

Noaptea tot mai hulpave
Închid vorbele luminii
Și sub pași, adânc rod spinii,
Visele tot mai bolnave.

Iarna stă zburlită-n ploaie
Și e singură și tristă,
Când cu nasul în batistă,
Când s-ascunde prin zăvoaie.

Doar iubirile, de-o vreme
Se strecoară dintre vise
Eu, doar poartă-n paraclise,
Le zidesc între poeme.

Se trezește brândușa

A trecut pe la noi primăvara
În inima mea cresc ghiocei,
Printre ploi și zăpezi până seara,
Adieri scuturând motocei.

A trecut și a dat doar semnalul,
E concert toată valea acum,
Tot ce-i rău aruncăm să ia valul,
Primeniri printre gânduri și fum.

În curând se trezește brândușa,
În curând va fi verde și cald
Să deschidem la suflete ușa
Bucuria să fie stindard.

Stăpânul sărac

Când vezi în toate ce dorești să vezi
Gândul te ia de mână și te duce
Și moartea moare dacă poți să crezi,
Chiar dacă asta, ți-a fost numai cruce.

Curge ca timpul viața, poate suie
Când sufletul mereu se primenește
Și peste veacuri nu poți bate cuie,
Când și tăcerea încă îți vorbește.

Și pe pământul nostru tot mai rece
Vin ierni polare de-îngheață visul,
Sub zborul pietrei când va fi să plece
Vom ști că-n noi trăiește paradisul.

Și la-înțelegerea ce vine tot pe urmă
Când am văzut și n-am crezut văzutul
Stăpânul e săracul fără turmă
Precum prezentul ce-a vândut trecutul.

Rodul viei

Cu mâinile tot căutând prin iarnă
Și inima visând la flori de mai,
M-aș risipi pe ultima lucarnă
Să beau lumina ce se varsă-n rai.

Eu sunt și rodul viei și pământul,
E timpul să mă achit de împrumut
Când vremea s-a răcit și bate vântul,
Cum pot să mai rămân în ce-am pierdut?

Când înflorirea asta ce tot crește
În ochii mei, eu nu o pot opri
Și sufletul mereu tânjește
Să-ți dau grădina ce o pot zidi.

Ia Doamne, tot ce nu-i al meu
Dacă-i în plus, să mai rămân o clipă
Tu timpul și lumina ... Dumnezeu!
Dar aripa nu mi-o lăsa risipă.

Marea iubire

E noapte și-s singur la masă
Și ușa-i mereu neîncuiată,
Tu-mi umbli în suflet și casă
Tu Cel ce-mi ești mamă și tată.

Puțini pe la porți să colinde.
Iisuse, eu pot să ofer
O lacrimă ce se desprinde
Și curge prin mine, din cer.

Cu ce să te ung peste rană,
Cu ce să te spăl când sosești?
Am vinul iubirii în cană
Și-n lacrima mea, Stăpâne mai ești.

Pășește, îmi e inima caldă
Și uită din ce-ai îndurat
Tu, marea iubire ce scaldă
Pe cei ce te știu împărat.

Ultimul bunic

Am spus adio la ninsori
Și doar tristețile acuma
Stau toată noaptea, până-n zori
Să lăcrimeze-n iarbă bruma.

Ce bogății de stele am pierdut
Și jefuiți de viață, pe vecie,
Am cheltuit trecutul cu trecut
Și astăzi suntem umbre peste glie!

Și trec pe drum iubirile uitate
De unde vin, eu nu mai știu nimic.
În toate diminețile brumate
Ascund în mine ultimul bunic.

La ce-ar mai folosi pașii aceia
Care să umple lutul cu tăciuni,
Când timpul a hrănit numai scânteia
Și focul arde-acum în rugăciuni?

Împăcare

Mi-a ieșit copilăria
în față,
dar eu uitasem de ea
încă de atunci
când abia începea să vorbească.
Și toți îmi spuneau
să n-o mai caut
printre cei vii,
că a murit
și a plecat departe,
în cer.
Și astăzi se bucură
cu îngerii.

Și cât m-a căutat
să mă găsească,
când nicio urmă
nu a rămas în satul meu,
de la poalele munților.
Acolo când ninge și plouă
sunt lacrimile mele
și ochii

celor ce mă priveau
precum te uiți la sluga
născută
să ducă mai departe
minciuna,
îmbrăcată în iubire.

Și poate de aceea
rămân mereu aici
și încă o aștept
să vorbim.
Ca la o rugăciune
de seară,
când între oameni
și îngeri
se face așa ...
împăcare.

Primiți-mă așa cum sunt

Sunt visul ce-a rămas cu luna
Și-aștept la poartă să veniți,
Tot mai aproape e furtuna
Poate dor pașii să-i grăbiți.

Doar atâtea ploi cu sânge,
O frunză ce s-a rupt de vânt
Străbate zările și plânge
Eu, frunza asta, încă sunt.

Primiți-mă când încă sunt;
Pe drum cad stelele acum,
Firul de praf cel mai mărunț
Coboară să sporească huma.

Primiți-mă așa cum sunt ...
O lacrimă uscată-n soare
Când timpul rece și cărunț
E rana care veșnic doare.

Pe marginea uitării

(Pentru Eugenia Dumitrescu)

Iubirea ta a fost un joc
Și rănilor acum fac spic.
Întru prea mult și doar un pic
Se-nșiră totul sub ghioc.

Ca pe o carte, te-am citit
Pagini și zile dintr-o viață
Te-am căutat prin infinit.
Să scrii cuprinsului prefață.

Iar azi când stăm la o cafea,
Și las o lacrimă să cadă,
Încă mai trece câte-o stea
Și bate-n geam să ne mai vadă.

Tu te ascunzi într-o țigară,
Eu sunt tămâia, fir de fum
Pe chipul tău, parfum de vară ...
Se-așterne praf, rămâne scrum.

Iubiri rămase printre spini,
Cuvinte spuse ce mă dor,
Când ne privim ca doi străini,
Tu ai iubit ca un actor.

Cortina a căzut și-i gol ...
Tot universu-i lacrimă cu sânge
Unde a fost și-n care rol?
Pe marginea uitării, gând ce plânge.

Ciob de lut

Când vine toamna blândă și aduce
Atâtea vise, hrană pentru trup
Și sufletul cu aripă de cruce
Mă strigă dintre ramuri să mă rup.

Și ne-întâlnim pe drumuri cu mirarea
Și în pahare pitrocim trecut
Doar ochii tăi s-au cununat cu zarea
Când ai plecat așa spre neștiut.

Deschisă-i poarta înspre nemurire
Covor să calc, întins s-a revărsat,
Când mai visez la ultima iubire
Și tot mai strâng din rodul semănat.

Mai lasă-mi, Doamne, înc-o primăvară
Și spală-mă de tot ce m-a durut
Din viața mea, lumină să răsară
Cum peste timp străbate-un ciob de lut.

Incertitudine

Poate sunt mort și cred că-s viu,
Gând rătăcit, nume uitat
Pe drumul pe care nu-l mai știu,
O lacrimă ce s-a uscat.

Poate sunt viu și cred că-s mort
Și mă agăț de vis, de stele,
Dar cum să plec, când n-am un ort
Cu sufletul în haine rele?

Tot scormonind mereu prin viață,
Până și piatra s-a tocit,
Vreau moarte, să te văd la față
Cum să mă furi din ce-am iubit?

O licărire

Când primăvara a trecut mirată
În visul ei albastru, diafan
Și toamna, o iubire-înlăcrimată
O taină între note de pian.

Sunt semne care vin și se arată
Dar înțelesul este greu de spus;
Albastru, poate visul cu o fată
Și pași pierduți pe drumul tot mai sus.

Acolo a rămas o licărire
Și mă întreb prin frunzele ce cad,
De ce prin flori s-a semănat iubire
Și veșnicie-n frunzele de brad?

Viața la schimb

Ochii tăi deschideau dimineța,
Muguri în care visele dorm
Și zâmbind ridikai toată ceața
De pe timpul ce strivise diform.

Cu priviri dintr-o lume uitată,
Zdrențe de vis se întorc din exod
Viața la schimb, am plătit cu o rată,
Între noi n-a rămas niciun pod.

Ce cuvânt să rostesc dintre pietre,
Să mă-înălț și să zbor primenit,
N-a rămas nicio urmă cu vetre
Peste timpul în care-am iubit.

Și mai bat pe la poarta ta, Doamne,
Zdrențuite în păcat și tăceri,
Se întorc obositele toamne,
Rodul strâns, căutând mângâieri.

La flacăra lunii

O treaptă, pe drumul ce duce spre cer,
Mai urc, mă-îndoiesc și mai sper.
Ochii tăi s-au pierdut printre stele,
Ce livezi vor rodi din visele mele!

Și sub rănilor pline cu sânge,
Suflet de rouă, dimineți ce vor plânge.
Lacrimi de viață dintr-un dor nesfârșit,
Așteptări, încă număr cât de mult te-am iubit!

În noaptea imensă, la flacăra lunii
Durerile toate sunt flori de petunii,
Cuvântul zidirii a mușcat din păcat
Și șterge povestea din care-ai plecat.

Șoapte

Șoaptele iubirii,
Nesecat colind ...
Stau cu noi martirii,
Sufletul ne-aprind.

Cântec de baladă ...
Peste noaptea lumii,
Ies de sub zăpadă
Zorii ca păunii.

Șoaptele iubirii,
Într-o limbă nouă
Dincolo de moarte,
Sufletul să-l plouă.

Vine dimineața
Ca o sfântă taină,
Cântecul luminii
Se preface-n haină.

Și eu, numai visul,
Mai colind o noapte ...
Porțile închise,
Învelind cu șoapte.

Treacă încă-o vreme
Unde neînțelesul
Va rodi cuvântul
Și mări culesul.

Fata frumoasă

Nu ştia frumoasa, cât e de frumoasă,
Sporea lângă soare şi pleca venind
Cu un roi de stele, tot mereu, mireasă
În marea mirării creştea ca un grind.

Într-o zi de vară, cercetându-şi taina
A simţit cum duce şi privirea mea
Şi grăbind spre casă, să-şi scuture haina
S-a umplut podeaua şi încă o durea.

Avea răni pe şolduri, ducea ochi pe buze,
Sânii strânşi cu stele în priviri de foc
Ochii o poveste, două buburuze
Încercau să zboare într-un mitic joc.

Fată prea frumoasă, să fugim în lume
Şi dacă se poate, dincolo de ea.
Eu să-ţi bucur anii, tu să-ţi uiţi de nume
Şi te-ascund de moarte în iubirea mea.

Fata prea frumoasă e ca o poveste
Ce ne cheamă paşii când urcăm cărări
Şi precum se ştie, lunecând din este,
Sufletul se-înălţă tot prin ea, visări!

Vis mărunt

Dacă și ochii mei s-ar face daltă
M-aș dezlipi din scaunul lemnos
Să șlefuiesc din ce tu, laolaltă
Stai cu tristețea într-un trup frumos.

Dacă-ai lăsa doar zâmbete pe stradă
În urma ta aș fi adeseori,
Să le culeg și nimenea să vadă,
Că te-am furat de sore și de flori.

Dacă m-aș naște într-o altă lume
La Dumnezeu, singurul stăpân,
Doar pentru tine m-aș ruga, anume
Când ai să vii, să nu mai fiu bătrân.

Într-un trecut, tu pari ca un miracol
Într-un prezent să nu știu cine sunt
Cu pagini roase dintr-un vechi oracol
Visul de-atunci e astăzi prea mărunt.

Negreșit am să vin

Să mă așteptați, am să vin într-o vară,
Mă strecur printre garduri să spun,
Strada mea din Blezeni într-o seară
Va iubi, poate, numai postum.

Știți ce lacrimi au curs peste pietre
Când Jidova, încă era și a mea
Și timpul prea sărac, între vetre
Ca să ne țină, nu mai putea.

Păsări veneau pe la ștreșini să cânte
Și verile erau dulci pe la noi
Tot desculț, peste locurile sfinte
Cum să calci ca pe țepi și-n noroi?

Negreșit, am să trec spre islazuri
Și am să urc cât mai sus ... Marchian
Să mă-îmbăt cu miros de mesteceni pe Lazuri
Și iertare să cer satului meu, sfânt Canaan.

Uium

Și anii vin, deși nu-i chem,
Rămân doar pietre de picioare
Pe orice drum, acum mă tem
Să calc, când totul doare.

Mai plouă și mai bate vântul
Se face liniște prin vise
Și așteptăm la porți cuvântul
Care deschide fără fise.

O încercare pentru zborul
Ce ne tot fură și ne duce
Și a rămas o urmă dorul
Pin viața ce a fost o cruce.

Și cum privim peste morminte
Când timpu-și leapădă frunzișul,
Să fie drum printre cuvinte;
E sărbătoare ... secerișul!

Și bobul ce-a topit lumină
Lasă o urmă cu parfum,
Va fi iertat de orice vină;
Sunt veșniciei doar uium.

Scriu cu ploaia

De sub ochii care plâng
Scriu cu ploaia ce pornește.
Rătăcindu-se prin crâng,
Primăvara se urnește.

Și-n lumină de colind
Prin livezi ce dau în floare,
Gândurile se aprind
Ca un semn de sărbătoare.

Toamnele sosesc și ard
Cu potirele prea pline,
Agățate, peste gard
Își șterg fața în rubine.

Și eu încă mai visez
Prin atâta risipire
Porțile de sub diez,
Urme către nemurire.

Și mai cer, iubite Doamne,
Când nu știu ce se cuvine,
Primăveri, frumoase toamne
Să le-ascund de ierni în mine.

Mărțișor

Frumoaso, azi în pieptul tău,
Aș înflori o primăvară,
Pe drumul cât ar fi de greu
Și-n lumea cât e de barbară.

O salcie pe mal plângând,
Îmi amintește despre tine,
Să te mai caut printr-un gând,
Dar clipele sunt prea puține.

Când iarna pare nesfârșitul
Și șterge visele întruna,
La poarta mea e infinitul
La poarta ta se-aprinde luna.

Sub drumul rece cu asfalt,
S-au șters și urmele din tină;
Cât de adânc și cât de înalt
Să fie zborul spre lumină?

Nemurire

Plouă cu flori și tu zâmbești,
Ți-aș spune ce frumoasă ești,
Dar cum să mai arunc din ani
Și cât să prețuiesc din bani?

Să vii așa, ca dimineața,
Să-mi luminezi cu ochii fața,
Cu pași de rouă să zidim o treaptă,
Iubirea toată-încapă într-o șoaptă.

Primind această sfântă înflorire
Și clipa asta este nemurire!

În fiecare floare

În fiecare floare mă ascund
Ca într-un templu dintr-o altă lume
Și dacă uit că locuiesc în nume
În palma mea se face timpul mai rotund.

Păstrăm iubirile trecute în albume
Din timpul care-a fost cel mai fecund,
Iluminat iconic și profund,
Șterg ochi acoperiți de praf și brume.

În fiecare floare, primăvara
Și-n toamnele ce întârzie,
Cântă o fată, cântă cu vioara.

Izvoarele au ochi de poezie
Ce scormonesc prin steiuri de Carrara
Și-n ceașca mea e numai apă vie.

Se întorc iubirile

Se-ntorc iubirile din drum
Și cer o altă primăvară,
Acuma știu ce să le spun
Când vor sosi, toate la gară.

Cum să le las sub cerul gol,
Simt bogății între cuvinte
Și pentru fiecare rol
Atâtea vor fi și veșminte.

Și toamna poate să mai tacă
E inima încă vioară,
La geamul meu când o să treacă
Voi duce flori până la gară.

Risipiri printre poeme

Printre florile de mac
Toate verile încep
Cum albastru în senin
Și gândurile prin suspin.

Poate scuturând prin ploaie
Rănile cu mucegaie,
Sufletul, umblând pe vale
Va zâmbi dintre petale,
Înălțându-se cu dorul
Lăsând urme, numai zborul.

Și cu trup de păpădie,
Rod de floare pe câmpie,
Fără ceas de numărare
Gândul semănat să-înfloare.

Și rămâne să mai treacă,
Piatra să se facă apă
Perle ce se-ascund și tac
Timpului rămas sărac.

Cu miros de sânziene,
Ochi de rouă printre gene,
Voi rămâne poate-o vreme,
Risipiri printre poeme.

Nespuse cuvinte

Nespuse cuvinte îmi cer să le scriu
Despre ochii ce priveau așa cu sfială
Să oprim risipirea din ce-am fost și-am să fiu
Sângerarea din zori, rituală.

Și parcă trecutul te prinse de-o mână
Și eu, în fereastra aceluiasi timp,
Iubirea trăiește, e încă stăpână,
Rămâne lumină în orice anotimp.

Ce gust are viața când încă sunt vise,
De-ar fi să aleg dintre tot ce-am iubit,
Aș spune pentru acelea ce nu au fost scrise
Putem într-o seară să mai stăm la citit.

Ce rai e deschis sub buze necoapte
Și ce iad într-un măr ... luminoase livezi,
Stau și-acum într-un gând și repetă în șoapte
Aleargă, aleargă este timpul să vezi!

O poveste rămasă ca o lungă mirare
Eu am fost da și tu numai nu,
Dar timpul mai poate avea îndurare
Când, Doamne, aproape și toamna trecu?

Nespuse cuvinte îmi cer să le scriu
Și ochii petale de floare
Învelesc viul să rămână tot viu,
Dimineți sângerânde pe o rană ce doare.

Viața mea

Mai plânge o frunză veștejită
Ce tot creștea pe ramuri verzi,
Cerea mereu neobosită
Și dimineți, dar și amiezi.

La primul semn al înserării,
Când vântul o chema deoparte,
S-a aruncat în ochii zării
Și a gustat din ce e moarte.

Azi nimeni nu o mai privește
Și pomul nici nu o mai vrea;
Adâncă taină și poveste
Când eu cobor din viața mea.

Fotografii

Un gând cu iz de primăvară
Și ochi uitați, ca un tribut
Întorc pe-o margine de seară
Plecările spre neștiut.

Să punem toți câte un dor
La bănci ce au conturi mai bune,
Răscumpărând mirarea lor,
Am înțelege ce ar spune.

Fotografii puse în ramă
Să nu le fure-n noapte hoții,
Se-întorc prin gânduri și la vamă
Scot aurul din munți ca moții.

Lumini din raze rătăcite
Prin timpul obosit de drum,
Trec printre vorbele tocite
Să lase urme cu parfum.

Așa cum punem bob sub glie,
Când brazdele se încălzesc,
Poți înțelege cum învie
Dorul în gândul omenesc.

Copacul fără rădăcini

Dacă și timpul poate fi schimbat
Precum bancnotele la bancă, mărunțiș
Tot cei săraci au prea puțin de luat;
Mereu la cozi, tot ei pe liste-înscriși.

Dacă prin legi am fi nemuritori,
Ce bătlîi s-ar duce pe pămînt
Pentru un loc în față, pentru flori,
Pentru lumină, cine e mai sfînt?

Dacă-am simți cu totul se mai poate
Să fim egali, ajunși chiar Dumnezeu
Cum s-ar alege vorbele curate,
Cînd poruncești, cine sunt eu?

Orice s-ar spune, numai primăvară
Va obosi și omul ajuns zeu,
Cînd vine-o dimineață ea știe despre seară
Cînd tu te naști, c-o moarte răspund eu.

Eliberați de ură și de vină,
Ce pot ierta cînd totul s-a iertat?
Voi fi copacul fără rădăcină
Și cu pămînt în ramuri ce-întinde un păcat.

Tu visul

Prin noapte trec cârduri de ciute
Cu stele în ochi și sevele mute
Tot urcă cu vise în muguri;
Se coace lumina în struguri.

Hai vino, iubito la cină
E timpul, chemarea ne strânge
Și inima, pâine, se frânge
În noaptea cu gust de rășină.

Să știi că te-aștept pe cărarea
Ce-o umblă și dorul spre stele,
Cu frunze încep numărarea
Și luna pe tălpi să ne spele.

Și încă voi sta până bruma
Îmi pune la tâmpile scânteii,
Hai vino, iubito, acum
Pădurea-i un templu cu zei.

Și când va sosi dimineața,
De mână pe Cale Lactee,
Ce doruri vom duce cu viața,
Eu timpul, tu visul, femeie!

O clipă

Sunt cuvântul îngropat chiar de viu
Și tăiat, aruncat și la câini
Nisip ars, rătăcind prin pustiu,
El mă ține mereu între mâini.

Dor de tine când toate mă dor
Și prin vis ai uitat să mai treci
A curs viața, eu prin ea călător,
Între noi nu mai sunt nici poteci.

Am dat tot și am ajuns cerșetor
Doar o clipă în palmă să-mi pui
Și mă agăț ca de ultimul zbor
Și înțeleg ce-ai uitat să îmi spui.

Sunt cuvântul ce arde nestins
Căutând înțelesul din dor
Doar o clipă, să trec neînvins,
În palma mea poți pune și mor.

Mirări

Ce s-a făcut cu viața mea
Ciulini ce umblă fără loc,
Noapte adâncă nicio stea,
Drum nesfârșit, fără obroc.

Și ceara, lacrima luminii
Tot cu măsura mea s-a scurs
Să-și facă aripi heruvimii
Deasupra, timpul neînvins.

Ce am făcut din viața mea?
Când nu-i totuna orice moarte
Și adevărul va urma
Ca o poveste fără carte.

Doamne, alegerea e grea!

Pomelnic

Pentru cei ce nu mai au nimic
Și nădejdea a rămas în tine,
Să ne mai rugăm pentru cel mic,
A căzut pe drum și astăzi e-n ruine.

Pentru cel rămas orfan, acum
Să nu-și piardă ultima speranță
Tu-l aștepți pe-o margine de drum
Noi privindu-l numai la distanță.

Pentru cei nefericiți, bolnavi
Și așteaptă mâna ce-i ridică
Sub stăpâni, nefericiții sclavi
Când trăim pe fugă și cu frică.

Încă să cobori și peste mine,
Tu mă știi, să fiu la numărare,
Rău e peste tot, să aleg mai bine
Fă să fie viața sărbătoare.

Nu-mi pun numele-n pomelnice nicicum
Că acesta-i număr pentru oameni
Tu ne știi pe toți și până-acum
Viața toată numai tu o sameni.

Se întorc zăpezile

Se întorc zăpezile la noi
Cu priviri așa nevinovate,
De pe ramuri ce plecări suntem și noi,
Printre uși sărace și palate.

Se întorc să-întâmpine Crăciunul
Peste tot cu albul neatins,
Va pași în noapte numai Unul
Ce-a rămas de veacuri, neînvins.

Și iubirea rătăcise poarta,
Încă pregătită să deschidă
Când prin suflet parcă numai soarta
Își lăsase gheare de omidă.

Se întorc zăpezile, pe drum
Dorul meu cu dorul lor adună
Întrebări ce au rămas postum
Și răspunsuri cine să mai spună?

Butași

Ce știe pomul
crescut din butași?
Aceleași flori va avea
într-o zi
și aceiași urmași.

Copilul
bucătică de om
rod al roadelor noastre
și pom,
crește spre alte lumini,
înstelate albastre,
din viață
în viață,
butași dintr-un pom
șir nesfârșit
de iubire și om.

Cel
ce-a sădit
prima dată
pământul,
Dumnezeu
începutul,
cuvântul
ține în mână
lumânare aprinsă,
iubirea
veșnic nestinsă.

A ... mor

Sărut cu lună
Cu soare fierbinte,
Cu dor.
Sărut zilele tale,
Iubito
Și ochii,
În ei am învățat
Să iubesc și să zbor.

Sărut cu stele
Cu vise,
Un zbor sunt zilele tale
Când urc și cobor,
În tine, zidit,
Iubito
Fără moarte ... a mor!

Mai rămâi
În sărutul acela
O clipă,
Cât să trecem
De uitare, de frig
Și de moarte,
O viață înșirată risipă,
Cât de lung este drumul
Și de greu?
Ce departe ... !

Sfânta recoltă

Cuvintele, din pribegii amare,
Aduc lumina ochiului etern
Cum soarele-i stăpânul peste zare
Și la lumina lui toate se cern.

Și ne-amintim de începutul lumii
Când între ape s-a făcut pământ
Și-a fost sădit adânc în trupul humii
Cuvântul, să-înflorească rodul sfânt.

Și-a fost odihnă și-a trecut o noapte
Și Dumnezeu era și Duh și Fiu;
Deasupra apelor .. . doar șoapte,
Tăriile creșteau din viul viu.

Și stelele rodiseră pe boltă
Făclie pentru timpul ce venea
Dintr-un cuvânt, grăbind sfânta recoltă
Și primul om ce încă se-întrupa.

Pășește toamna

Pășeșete toamna încurcată
Printre culori cu iz de foc
Cu pași brumați o liniște ciudată
Rănind a moarte, nevăzutu-i coc.

Un vals pornit peste păduri
Cu aripi lungi până la cer,
Se tot încurcă prin răsurii,
Cărările se umplu cu mister.

Dacă mai poți acuma, Doamnă,
Să vii cu visul meu pierdut
Aș face primăveri din toamnă
Și am uita ce a durut.

Mai este apă la izvor
Cât să ne spele de păcate,
Iar eu păstrez într-un ulcior
Vinul iubirilor uitate.

Vom înnopta în dorul viu
Ce s-a ascuns pe sub frunziș,
Potecile încă le știu
Prin anii ce au fost uciși.

Bea sufletul stele

Va ninge pe munți, va ninge din greu
Și ploi nesfârșite în sufletul meu.

Stoluri de vise căutând înspre sud
Se aprind și se sting între rece și ud.
Departe, departe lumină și nori
Aproape țărână și eu, pentru flori,
Cuvinte pierdute și magică cheie
La trecerea mea, stăpână femeie,
Aleasă să ducă un bob de lumină,
Tu, candela vieții, tu cea fără vină,
Poteci de iubire și pajiști celeste,
Șir nesfârșit de a fost și de este.

Și dacă mai ninge și poate mai plouă,
Bea sufletul stele și florile rouă.

Îți voi fi oglindă

Tu ești ca cerul și eu respir prin tine
Ești sângele ce curge și înflorești prin gând
Doar chipul tău mă urcă pe culmile divine
Și glasul tău mă umple și eu tot mai flămând.

Când nopțile sunt grele și lungi ca infinitul
Iar eu o alergare să prind în mână luna
Din cornul ei să strige că a venit sfârșitul
Nu mai vânam iluzii, vom fi pe totdeauna.

Însemnul de lumină, prin viața ta va trece
Ducând povară dorul ce-a fost să ne cuprindă,
În clipele ce urcă prin noapte, luna plină
Tu roagă-te la stele și îți vor fi oglindă.

Un trecător

Și urma mea,
când vei pleca,
va tot privi
și va afla ...
Vor spune cum n-am strălucit,
am fost chiar rău,
puțini cu bun.
Nimic din ceea ce-am iubit.
Cum să le spun?
O umbră ce-a rămas să tacă.
În mâna ta,
în ochii lor,
mă vor uita
și vor ierta?
În viața asta trecător,
când toate trecerile dor ...

În palma mea

Aplecată să nu cadă,
Lăcrimând în ochii mei
O furtună cu zăpadă
A început cu mielușei.

Între gheață și lumină,
Aripi rupte, dor și vină
Își opri în palmă zborul
Desenând cu lacrimi dorul.

Și poveștile, la geamuri
Căutând un loc mai cald,
Se rugau numai de ramuri
Să înnopteze într-un fald.

Și în palma mea de vise
Cu tristeți și bucurii,
Neștiute paraclise
Se revarsă zori de zi.

Poveste

Frumoasa care înmugurea
N-a fost a ta și nici a mea.
Când noi priveam cu ochii mari
Și așteptam ca doi pândari,
La revărsarea dintre zori
Minunea asta ... trecători
Ce-aveau privirile cu gheare
Și căutau mângăritare,
De când e lumea se vânează,
Au tras ... toți munții sângerează.
Dar căprioara ce-a căzut
Ca o poveste a durut.
Și plânge astăzi un izvor
Cu moartea ce a fost să mor,
Și eu, c-o lacrimă, un pic
Cu bobul ce-a căzut din spic.

Tăcerea ta

Tăcerea ta e ca un râu
Învolburat ce nu-l pot trece
Și strig și-aștept
Doar un cuvânt,
Apa să sece.

Și anii mei sunt ca un frâu
Țesut din fire nevăzute
Și-aștept cu apa până-n brâu
Minunea care le va rupe.

Dar când tăcerea și când anii
Își dau binețe și se-mpacă,
Eu, urmele cu bolovanii
Și tu o baltă care seacă.

Miorița

Trage, Doamne iarna înapoi
De pe drumul ce-a urcat spre moarte;
Trec în zbor, tăcute, turmele de oi,
Spre pășuni celeste poate prea departe.

Să mai ningă liniștea prin gând
Cu lumina ta spre glia noastră,
Mi-a rămas cu sufletul flămând
Și privirea tristă, la fereastră.

Ninge, Doamne, peste mine azi,
Zborul să mă scuture de ploaie
Și voi fi pământu-n care cazi
Viața când o-mbraci în alte straie.

Ninge liniștit, adânc în noi,
Să uităm poveștile de jale,
Sfâșiați de lupi ca niște oi,
Plângem cu istoria pe cale.

Tăcerea

Distinsului poet C. Mosor

Cu pașii tăcerii umblă prin suflet iubirea,
În tăceri poți să auzi și să vezi,
Din adâncul tăcerii Domnul ridică zidirea
Tăcerea e pacea, numai să crezi.

Câtă lumină se strânge în cuvinte tăcute
Și câtă tăcere când se naște o floare
Lacrima tăcută hrănește și doare,
Dar umple tăcerile din sevele mute.

Tăcerea e drumul și truda în artă,
Doar vorba are sămânța de ceartă
Se știu și s-au scris pentru tot calendare
Lângă vorbele toate, tăcerea-i mai mare.

Să taci, lași răspuns la durere
Și soarele revarsă nesfârșită tăcere,
La *Masa Tăcerii* s-a oprit și Brâncuși
Și de atunci *Sărutul* așteaptă tăcut lângă uși.

Voi fi

Voi fi doar piatra peste care
Doar apele se vor spăla
Și nopți cu stele voi chema
Să nu fiu singur când mă doare.

Voi fi o margine de dig
Rămas ca semnul ce se-îngroapă
Te voi chema și-am să te strig
Și peste sete să-mi pui apă.

Voi fi doar zborul din livezi
Când primăvara îți zâmbește
Și dorul, încă mai trăiește
Așa, prin iarbă să mă vezi.

Voi fi un nor ce s-a rărit
Când soarele, tăcut apune,
Însângerat și grav rănit
Cu amintirile postume.

Voi fi din toate și nimic,
Un vis ce s-a pierdut prin stele ...
Doar bucuria de bunic,
Rămâne drumul să mi-l spele.

Tablou cu frunze

Încurcat prin frunze,
vântul
se dezbracă de arbori.
șoaptele pădurii
aleargă rușinate,
ca niște umbre
ce se topesc.
Prin iarbă
soarele, desculț
împletește haine
pentru sufletul părinților
care mai trec prin gânduri
ca niște copii curioși.
Și creșterea și înflorirea
se opresc să respire
de parcă marea schimbare
a deschis ușile.
Numai gândurile mele

dorm sub fagul obosit
ca timpul
ce-i curge din ramuri.
Și cu mâinile întinse
mângâie zborurile
desenate de vânt
când tot universul
încapă în sufletul meu.
Lumânare aprinsă
la poarta imensității,
privirea
ține în palme,
pentru o clipă
darul înfloririi.

Univers în alt univers

Caut izvorul
din care curge rotundul
și viața mea
se face ultima zecimală
din împărțirea
ce s-a șters.

Și gândul
înțeles, neînțeles
se amestecă-n mine
cu lumini și destine
univers în alt univers.

Caut prin toate căutările
ce-a fost și încă va fi
începutul numărării,
prima, nu ultima zi.

La capătul întrebărilor
așteaptă Domnul
și ochii văd florile
fără să fiu prezent la înflorire.
Și zorile ne cheamă
fără să înțelegem lumina.

Frig

Ce frig s-a scurs de la tine,
Îngheață cuvintele tari
Și eu beau, dar mult mai senine
Și mă-îmbrac într-un vis de arțari.

Nu e loc și drumul se-închide,
Poți să bați și să strigi pe la porți
Să topești și să bei cuvinte lichide
Universul întreg să îl porți.

Și vei lua tot mereu, ce rămâne
Ruină e veacul și vânt
Trag de timp, doar așa să amâne
Și mai plânge în frig un cuvânt.

Doar frigul cu zdrențe seine
Să-înghețe cuvintele mari,
Ajunse acum și la mine
Cu un șir nesfârșit de barbari.

Cântire

Peste câmpul ros de șoareci
Luna s-a îmbrăcat în cioareci
Și eu cu un gând fudul
Umblam șui și somnambul
Printre degete cu stele,
Când puteam să plec cu ele.
Ci te-întreb, frunză de nuc
Cine învață pui de cuc?
Că o rață și-o albină
Au model după vecină,
Cum se cerul luminează
În ajun de Bobotează?
Cioara cum se face cioară,
Unde timpul prima oară
Și cu noaptea te-am rugat
Cum se cerul înstelat,
Cum ar fi să îmi deschizi,
Să mă scutur de omizi?
Din cântire se cântare ...
Tot la zi de sărbătoare,
Și te rog să îmi descui
Și eu tot al nimănu.

Cu secunda-n mână

Accident în Univers;
s-a oprit timpul din mers!
Și să-întorci ce nu se întoarce,
Dorul împărțit de Parce,
Cu secunda mea în mână,
Mă uit ca la o stăpână.
Undeva, adânc în stei
S-au ascuns două femei
Și mă strigă și mă dor
Pietrele de gura lor.
Cum să scot din struguri vinul,
Încă nu s-a copt destinul
Și-aș lăsa și clipa baltă
În nisip ca pe-o unealtă,
Să îmbrac în doina veche
Gândul înțepat de streche.
Pe cărarea unde am mas
Numai ochii tăi îi las
Să lumine din poveste
Până timpul se trezește.

Dialogul surzilor

*... Suntem din născare o nație
de lichele și secături*
Marian Pătrașcu

Surzenia n-aduce vindecare
Și nici trufia nu se ține-n zbor
Când ne vorbim așa, din depărtare
Din altă viață trece câte-un nor.

Un dialog al surzilor, prealuminate
Mușcă din vise ca-ntr-o tăcere
Și poate liniștea ce mă străbate
Îmi va hrăni cuvintele cu miere.

Și nu din coasă strângem mărăcinii
Și în război n-ajungem nicăieri,
Pe fruntea lui Iisus au pus toți spinii
Dar El ierta, de-atunci sunt învieri.

Buchet de flori

Și de va fi să te speli într-o lacrimă
Când umbrele se cred de nepătruns
Și sufletul tremură, cratimă
Nu uita, pentru multe ești uns.

Și-n iad de cobori, ai încă lumina
Însămânțată în tine să vezi,
Îneacă în lacrimă vina
Și vine iertarea, dacă mai crezi.

M-am împăcat cu mine spre seară,
Când intră pe ușă visul tăcut,
În pumnii mei, nu mai era primăvară
Ci aveam flori ... pentru ce am trecut.

Sunt ca o lacrimă

Sunt lacrima ce-ți curge pe obraz
Când amintirile încep să doară,
În calea timpului ce s-a făcut zăgaz
Să ducă măcinișul către moară.

Și zilele se-întorc morocănoase
Să-și caute o urmă de-început.
Dar în amestecul acesta fără oase
E doar ruină suspinând trecut.

Nicicând n-a fost și nu va fi să fie,
O creștere, atâta să rămână,
Ne îmbrăcăm cu dor și poezie
Ca o cetate peste timp stăpână.

Sunt ca o lacrimă peste obrazul tău,
Ce curge și e ștearsă cu o mână,
Dar tot rămân părerile de rău
Pe care timpul nu le mai amână.

Parfum de mosc

Nici amintirile nu ne mai recunosc
Și vin și pleacă, nu știu ce să spună
Și-n urma lor nu-i doar parfum de mosc
Sunt ochi de stele și poate glas de lună.

Intrând în casă ca o rugăciune,
Când să-înțeleg de ce ne bat la uși,
Se-aprinde visul și un trist tăciune
Mai tămâiază pentru toți ce-s duși.

Cum să vorbești cu ele să-nțeleagă,
Poate și lacrima a tot secat,
În toamna noastră vine să culeagă
Stăpânul, când e rodul mai bogat.

Pe drumuri e parfumul ce insistă
Să ne-amintim că noi am și iubit
Și lumea astăzi este mult mai tristă ...
Cum nu vor știi, atunci, ce au trăit.

Căderea

Căderea nu are pragul în care să opresc
Ard, cobor în mine și nu mă regăsesc.
Au ars în mine urme de trecut
Cimitir de lacrimi este întregul lut.
Ard în mine cu uitări de moarte,
Iubiri fără nume, fără să am parte
Ard în mine vise și cenușă nu-i,
Nici măcar o urmă să pot să mă sui.
Arde totul și pământul nud
Umblă fără urmă, nu-i nici nord, nici sud,
Ard acum de-a valma zâmbete, tristeți,
Care se vor naște fără dimineți.
Lacrima când pleacă, cine o s-o plângă,
Cum o să mai plouă, sufletul să-l ungă?
Doamne, ard în iadul de care ai spus,
Mai rămâne-n mine plânsul lui Iisus!
Și numai cu asta, Tu mă poți ierta,
Aprinde lumina să rămân în ea.

Hughenoți

„Fericiti ați fost
când ați prigonit
și ați dus tot
cuvântul rău
despre mine.”

Eu am plâns și-am iubit,
ard și-acum pentru tine.

E pământul rotund,
este loc și rămâne,
să-înțelegi, încă poți.

Răul greu și profund
ar putea să amâne,
sângele scurs,

hughenoți
rând pe rând suntem toți
pentru o biată de pâine.

Noapte în infinit

Coregrafii ce vin ca o mirare
Mirări, un joc cu-înșelăciuni
Prin alergări adie o chemare
Ca dintr-un templu iz cu rugăciuni.

E ruginiul lacrimii pe cruce,
Sunt dimineți ce plâng sub roua grea
Și sufletul din mine încă duce
Toată lumina stinsă dintr-o stea.

Potecile se sparg, pe rând, în unde
De margini, unde visul s-a oprit
Și-i tot mai rece gândul ce pătrunde
Că m-am lăsat de soare vămuit.

O curgere ce spală și ce unge
Cărările se-înnoadă de zenit
Iar eu izvor de suflet ce se scurge
Până se face noapte-n infinit.

Am visat

Mai urcă gândurile seara
Printre fușteii roși de timp
Și inima precum vioara
Vibrează peste anotimp.

Și ghiociei toți în floare
Din ce oglindă mă privesc
Și mă întreabă de ce oare,
Pribeag prin lume, tot iubesc?

Iubesc cărările din viață
Pe care timpul a trecut,
În fiecare dimineață
Ce vine ca un împrumut.

Iubesc, cât inima cuprinde
Și straie mi-am făcut din sat,
Toți moșii vin dintre colinde
Și mă întreabă ce-am visat?

Fori pe ie

Doamnei Rodica Crăcană

Salamandre tot pestrițe,
Din cuvinte țes altițe.
Râuri care curg din stele
Sunt și gândurile mele
Înșirând ca un descântec,
Pământului sfânt și pântec,
Pe cărările cu soare
Viața ca o sărbătoare.

În cămașa ta cea nouă
Azi să mă botezi în rouă,
Stau cu mâna-n iarba udă,
Visul cât ar fi, o trudă
Tu știi bine cum se coase
Borangic, fir de mătase.
Învață-mă cum se scrie
Pe suflet, nu pe hârtie.

Șulumendriță pestriță,
Stau de ploaie sub troiță
Și pe scândura uscată,
Gândurile de-altădată
În cărbuni de plop și fag,
Amintind de drag cu drag.
Sufletul încă renaște,
Flori pe ie, flori de Paște.

Costești

E încă ceață, astăzi, peste Stog
E fără preț, ca lacrima ce-a curs
Când se putea eu nu știam să rog,
Când nu mai pot n-ajunge un discurs.

Și n-o să cred nimic din ce se spune
Și nu aștept cuvintele târzii,
La asfințit și soarele apune,
Eu doar iubesc, dar nu voi mai veni.

Și tot mai rar trec amintiri uitate,
Sub streșini rândunici ce se întorc,
Eu am umblat cu satul meu în spate
Sub cerul liber, visele să torc.

Și astăzi, sunt o lungă căutare
Și te iubesc până la sfârșit de veac
Și am plecat în lumea asta mare,
Dar sufletul nu are încă leac.

Înflorește suflete

Înflorește suflete,
cât ți-a mai rămas
să stai cu mine de vorbă.
Puțină nebunie
și urc pe lună
cu palmele lutului
prin care zilele trec
neștiute
și tu vei rămâne orfan.

Înflorește suflete
lacrimile încă te udă,
în așteptarea Raiului.
Și urc și mă târăsc,
nici sângele nu-mi aparține,
am ostenit în căutări
și vinovat mă voi găsi
brumele
și grelele zăpezi;
e timpul lor acum.

Înflorește suflete!
Mâine este tot mai aproape ...

Gustând din moarte

Uneori, la sete
Caut poezie.
Mai multe regrete,
Munții de hârtie.

Flămând de iubire
Cobor printre oameni;
Ce strâmbă zidire
Crește din ce semeni!

Atunci plâng
Dintr-o noapte,
Când îngerii strâng
Și lumini și șoapte,
Eu gustând din moarte.

Singurătăți, trecutele iubiri
De mai sosesc acum la sărbători,
Atâta gheață e în amintiri,
Că au murit și ultimele flori.

Singurătăți, vorbești doar cu ecoul
Ce te întreabă, totuși ce mai faci?
De ce ți-au luat și zâmbetul, cadoul
Ce-ți lumina trecutul, ca să taci?

Singurătăți în care nu vor naște
Nici soarele, nici luna, nicio stea.
Doar așteptări că va veni un Paște
Cu lumânări aprinse la căsuța ta.

Singurătăți ca iadul ce coboară
Să umple rătăcirea dintr-un gând
Uitarea stăpânește și omoară
Cum să mai poți ieși când ești la rând?

Și

Să leg luna de-un picior,
Când stă rezemată-n stâncă,
Dar în vraja din amor
M-am pierdut și visez încă.

Să fac soarele să stea,
Umbra să rămână-n pace,
Eu cu ochii doar la ea,
Să-i șoptesc numai ce-i place.

Și să crezi că mi-a plecat
Mintea pe cărarea șuie
Și să-mi spui că e păcat
Când și tu dorești ce nu e.

Alge

Acum totul se desparte
Între noi nu-i niciun drum,
Eu departe, tu departe
N-am lăsat nimic postum.

Și la Polul Nord e gheață
Și la Polul Sud e frig,
Am trecut așa prin viață
Încă plângi și eu te strig.

Între noapte și lumină
De mai trece câte-un gând,
Amintind de rădăcină,
Auzi stelele plângând.

Și cum totul se desparte,
Infinitul suntem noi;
Tu departe, eu departe,
Alge ruginind sub ploi.

Flămând de sărutare

Ce flămând am fost de sărutare
Era vară și noi încă ne jucam,
Câte stele-ți ies la numărare,
Luna, curioasă sta la geam.

Și mă sărutai ca o pedeapsă
Eu doar hoț, tu ce puteai să spui
Când trăgeam pe ceruri altă axă
Gândurile colindau haihui.

Era seară, la lumina lunii
Ne-înveleam cu visul ce zâmbea
Picurau pe florile pășunii,
Boabele de rouă dintr-o stea.

Poate-așa începe orice lume,
Dintr-un bob de grâu se face spic
Și noi încă ne țineam de glume
Degustând din miere câte-un pic.

Dacă-ai reușit ca să mă sature,
Eu tânjesc și-acum la sărutări,
Luna nu mai trece de canaturi,
Și noi ne-am pierdut în alegări.

Începutul luminii

Te-aș putea ține în brațe,
Cât mai zboară norii sub cer.
Ochii tăi, cârd de rațe,
Ar migra, s-ar topi în mister.

Și-am pleca pe cărări neștiute,
Toamne lungi coborând de pe munți,
Vom chema la ospăț lupi și ciute
Viața rostruind alte punți.

Aș putea să mai cred că există
Locul pierdut pentru noi
Când mai vezi câte-o stea ce insistă
Este semn, să dăm timpu-înapoi.

Și eu, încă aș spune povestea
Ce a plâns până marea născu,
Pe pământ răspândindu-se vestea,
Începutul luminii ești tu!

Ursita

M-am născut sub o stea ce trecuse
Cu un ochi pe pământ și cu unul de vis
Și de-atunci, între zări nepătrunse,
Încă zbor spre tărâmul promis.

Era cald, dar lumina difuză
Se-ascunsese departe, sub nori
Doar o stea m-a-nvelit ca o muză
Și-mi șoptea că-i aproape de zori.

Mi s-a spus de-o coroană pe frunte
Mi s-a spus cum țipam după ea,
Și-am aprins lumânări, mult prea multe
Decât noaptea, să țină putea.

Astăzi știu din povestea ursită
Și-nțeleg că și totu-i nimic,
Dacă steaua ce trece-i ispită,
Dacă bobul se rumpe din spic.

M-am născut sub o stea prea grăbită
Și-am pierdut semnul pe care-l aveam,
Nori veniți dintr-o lume rănită
M-au purtat ca pe-o frunză din ram.

Însemne

Îmi amintesc de tine ghioceii,
Care tot vin, când încă mai trudesec,
Prin gânduri zburdă-a primăvară mieii
Câte minuni va fi să mai jertfesc?

Cu ochii umezi trec prin albul pur,
Dar nu voi rupe floarea pentru dar,
E-așa departe visul, cum voi putea să fur
Din colțul sărutării când dulcele-i amar?

Dar când norocul bate ca un poștaş la poartă
Mă bucură cu vestea în care poți să fii.
Însemnele cu viață, ce s-au înscris pe hartă
Cum nu va fi uitare, noi vom rămâne vii.

Primește-mă

În fața ta și astăzi dacă sunt
Cu sufletul și trupul plin de cuie,
Cu răni adânci ca timpul ce-l înfrunt,
E flacăra ce-n mine mai adie.

Acuma vin și pot mărturisi
Și recunosc că am greșit profund,
Dar despre toate, totdeauna știi
Și ce-am uitat nicicum nu vreau să-ascund.

Primește-mă cu viermii ce-înfloresc
În carnea mea ce s-a umplut de rele
Cât n-am putut să strâng și să jertfesc,
Acum când sufletul tânjește după stele.

Sunt un copil ce tot a cheltuit
Și a rămas îndatorat de toate.
Când mă întorc la Tine zdrențuit
Primește-mă și nu le mai socoate.

Premiu

Nu aş vrea
să mă vezi trist.
Oricum voi plânge
şi nu ştiu
dacă va fi pentru mine
sau pentru stelele
ce pleacă din privirea mea
şi pentru florile
ce rămân să moară
când nimeni nu le mai udă
cu lacrimi.
Poate acum,
cei ce m-au urât,
vor uita
şi vor spune,
uite că şi acesta
a avut sentimente.
Aşa că dacă plec,
lasă-mă să fiu eu primul,
măcar acum,
să simt că m-a strigat
Dumnezeu
şi să păşesc bucuros
în noapte
ca la un premiu.

Sosește primăvara

Sosește primăvara, din dureri,
Să-mi amintesc plecările trecute,
Ninsori târzii și lungile tăceri
Gânduri ce umblă neștiute.

La mine dacă vine primăvara
Pășunile vor ști să-adune oi
Și sufletul se umple cu vioara,
Spațiul acesta trist ce crește-n noi.

La noi pășește astăzi primăvara
Și obosită, s-a oprit pe stânci,
Și trage cerul încă până seara
Cu joc de stele și cu ochi de țânci.

A fost

A fost ... e o lume de vise
Și timpul mereu alerga
Călcând peste gânduri ucise
Spre astăzi, de-atunci se grăbea.

A fost; astăzi cioburi sunt toate,
Un amestec între noapte și zi
E un preț să-înțelegi, nu se poate
Să întorci pe a fost în a fi.

În priviri mai purtăm o lumină
Ca un semn pentru tot ce-a plecat.
Am strâns lacrimi, am mușcat și din vină
Ca din mărul întins cu păcat.

Coborând cu miros de rășină
Timpul și el va muri pentru noi,
Fluier prin munți și pe deal ocarmă
Mai cântă acum puțin pentru noi.

Semnul de trecere

În nisipul ce se-întinse
Nu-i o urmă, nu-s poteci
Numai setea ce aprinse
Visele, dar cum să treci?

Am strâns boabele de rouă
Să udăm ziua de mâine
Și am împărțit în două
Din iubire să fac pâine.

Și cum focul încă arde,
Întrebări și glasuri seci,
Porți închise și cocarde
Nu pun semnul unde treci.

Și de dincolo de stele
Până dincolo de noapte,
Lacrimile tot mai grele
Cad ca frunzele necoapte.

Vei fi

A fost în trecere, o zi
Ce a bătut la poarta mea
În liniștea ce se lăsa
Un țipăt lung a spus, vei fi!

Dar când s-aleg și eu din toate
În spațiul acela foarte mic,
Ce moașă-a fost și ce bunic
S-a bucurat de ce am parte?

Între știut și neștiut
Se-întind mereu alte cărări,
Atâtea lumi și depărtări
Ce încă nici nu s-au născut.

Și curge fără măsurare,
A fost se-întoarce în a fi
Prea scurt e visul de copii,
Prea mult din viață încă doare.

Parfum de femeie

Înflorirea, o taină ce doare,
Cuvânt îmbrăcat în culoare
Și minuni ce vorbesc
Despre lumi ce se duc,
Primăveri așteptând
Primul cântec de cuc.

Dintre vreascuri și pietre
Urcă firul de viață
Ce putere, ce sete,
Duc schimbarea la față.
Dintr-o veștedă clipă
Să mă sor veșniciei,
E prea multă risipă
Între sunt și a ști.

Și zboară spre Sud
Diminețile toate,
Ochi de rouă să ud,
Să mă spăl de păcate.

E un e un vals ce s-a scris
Adunat din crâmpoie,
Floare din gândul ucis
Cu parfum de femeie.

Numai crezi că alegi
Dintr-atâtea mărunte,
Praful lumii întregi
Așternut ca o punte.

Cu frunze și cu stele

Cad crengile, o ultimă zvâcnire
Când se desprind cerșind o mângâiere,
Genunchii lumii pot să mai deșire
Argintul rece, cât într-o tăcere.

Când se desprind, sunt aripi către stele
Și dorurile umblă lăcrimând,
Cărările, cu toate ale mele,
La învierea ultimului gând.

Luna s-apeacă încă să deșire
Poverile ce le-am lăsat pe drum,
Ca într-o poveste, scurtă, de iubire
Când viața este singurul uium.

Argint și aur are ochiul lunii
Să preamărească visul cel nestins
Când flacăra ce a uitat tăciunii,
Umblă cenușă peste timpul nins.

Așa cu tot, cu frunze și cu stele,
O barcă tristă încă poate duce
Durerile și gândurile mele
Când zborul s-a făcut acum o cruce.

Dacă

Verile tot mai fierbinți
Stau ca prunele pe cracă
Și noi, parcă scoși din minți
Ne mai răcorim cu dacă.

Și oriunde vrei să pleci,
Răul de va fi să treacă
Nu vor fi alte poteci
Dacă nu-l întrebi pe dacă.

Și așa, cu dacă-n sus
Și de dacă ți se-apleacă,
Înveți cum să fii supus
Și rămâi doar cu ce dacă!

Treaptă cu treaptă

Cum ai trecut prin gânduri ca o șoaptă
Când primăvara își spăla lumina
Ca o mirare, am urcat o treaptă
Și nemurirea s-a unit cu vina.

Precum pământul cere primenirea,
Tu înflorești cărările mereu
Și eu prin tine ridicând zidirea,
Treaptă cu treaptă urc spre Dumnezeu.

Dacă-ai să pleci din mine într-o noapte,
M-aș risipi pustiului flămând,
Lumina zămislind fructe necoapte,
Niciun cuvânt n-ar răsări din gând.

Ce rămâne

Vor fi mereu alte cărări
Umbrate să nu se mei știe,
Dar ochii tăi plini cu mirări
Rămân aleasă poezie.

Vor fi și alte timpuri, poate,
În care încă vei trăi
Și biruind lumea cu toate,
În gândul tău și eu voi fi.

Ca-înmugurirea sub zăpezi
Ne-am ridica din adormire,
Eu să te chem și tu să crezi
Că ce rămâne-i doar iubire.

Te-am îngropat în ochii mei
Și te păstrez mereu frumoasă,
Parfumul florilor de tei
E semnul că îmi intri-n casă.

Cocoșii de Horezu

Prin mine curge timpul fără milă
De parcă veșnicia se destramă
Și desfrunzit, filă cu filă
Doar lutul sunt, cel ridicat în cană.

Prin mine gândurile trec fără oprire
Către tărâmul ce nici nu s-a născut
Făcând doar nod cu ultimele fire
Însemnul veșniciei tot din lut.

Pe urmele pe care stau strămoșii
Cu pumnii lor, cauc din lemnul sfânt
Și farfurii din care ies cocoșii,
Lumina cântă timpului cărunt.

Ultima

Ultima poezie
îngână pustiul din rol,
monolog despre viață și moarte
verbul flămând
în zdrențe, tot gol
în mână cu semnul de carte.

Scrisă pe frunze
de cireș și de fag,
când toamna înșiră covoare
pe inima mea rotundă, un prag
și genunchi aplecați peste timp a iertare.

Și rămâne să urci,
poate doar să cobori
când și timpul mă doare
uitarea nu plânge,
nu-s lacrimi, nici flori

poate numai urme cu sânge.

Am venit într-o vreme,
voi pleca într-un timp
dacă urci, nu te teme
tu vei fi alt anotimp.
Coborând ai să știi
dintre-atâtea poeme,
eu mai stau cu cei vii
flori târzi, crizanteme.

Și am mers fără rând
să privesc peste creste
și voi fi iarăși gând
nori ce trec de poveste.

Cum trece timpul

De câte ori coboară noaptea peste sat,
De-atâtea ori rămânem tot mai goi
De parcă satul a plecat din noi
Pe urmele pe care n-am umblat.

N-au mai rămas nici visele întregi
Și părăsiți de-un timp cu primăvară,
Și toamnele încep, pe rând, să moară,
Ochii luminii, cum să îi dezlegi?

Bagajele ce le-am purtat prin lume
Și-au scuturat departe greul dor,
De-atâtea ori părinții încă mor
Până se face lut oricare nume.

De câte ori se mai aude mama
De atâtea ori și sufletu-înflorește,
Iubirea doar acasă locuiește,
Ce grabă-n toate ... timpul cere vama.

Imagini șterse mai rămân o clipă,
În freamătul pădurilor de fag,
Atâtea lacrimi și culori, risipă
Vor suspina de dragoste și drag.

Înșirând metanii

Și vin și pleacă anii
Ca frunzele de nuc,
În mine ard vulcanii
Și visele se duc.

Ce risipiri de gânduri
Între cuvinte seci,
Rămase peste rânduri
Pe unde ai să treci.

Și vei găsi cuprinsul
Acestui trist de veac
Pierdut în necuprinsul
Cuvintelor ce tac.

Eu, împăcat cu toate,
Când nimeni încă nu-i,
Să știe când socoate,
Ce leac mai poți să pui.

Tu încă mai ai anii
De mac și de cicoare,
Eu, înșirând metanii,
Însemne prin uitare.

Rugăciune

Doctor de gânduri care dor,
Cu ochi strălucitori ca ia,
Senin și liniște și zbor
Aleasa inimii, Maria.

Când ne rugăm, icoana ta,
E ca un dor nestins de mamă,
Că cerul n-are altă stea
Ce-și șterge ochii când ne cheamă.

În casa cu pereții reci,
Ard ochii mei de lumânare,
Să-ți mulțumesc, când încă treci
Nemărginită îndurare!

CUPRINS

Fiul risipitor / 9
Eu timpul, tu visul / 10
Noapți grele / 11
Iubirea ce iartă / 12
Visează / 13
M-am rugat / 14
Cuvântul e iubire / 15
A sosit timpul / 16
Aceeași carte / 17
Încă ard / 19
Ce toamnă / 21
Strigătul meu / 22
Mărul / 24
Semn de carte / 25
Eu doar iubesc / 26
Urări de bine / 27
Târziu, o floare / 29
Pe care drum? / 31
Ploi de toamnă / 32
Bal în toamnă / 33
Mai bogat cu o vară / 34
Un crâmpei albastru / 35
Am scris / 36
În fiecare vis / 37
O petală / 38

Poem cu lună /	39
Sentimente în rate /	40
Bună dimineața /	41
Voineasa /	42
De atunci /	43
Ce să ascund /	44
Pentru ochii tăi /	45
Aprinde o frunză /	46
La semnul tău /	47
Între apus și răsărit /	48
Să fiu iertat /	49
O căprioară /	50
Cântec de harpe /	51
Tu /	52
Cu Eminescu /	53
Mama /	54
Respirăm cu teamă /	56
O veșnicie te-aș iubi /	57
Înmugurim /	58
Dor /	60
Foșnet de frunze /	61
Lacrimi amare /	62
Parfum de vioarele /	63
Limba e mai săracă /	64
Și dacă /	65
În calea lacrimilor /	66
Eu la poartă, paraclise /	67
Se trezește brândușa /	68
Stăpânul sărac /	69

Rodul viei / 70
Marea iubire / 71
Ultimul bunic / 72
Împăcare / 73
Primiți-mă așa cum sunt / 75
Pe marginea uitării / 76
Ciob de lut / 78
Incertitudine / 79
O licărire / 80
Viața la schimb / 81
La flacăra lunii / 82
Șoapte / 83
Fata frumoasă / 85
Vis mărunț / 86
Negreșit am să vin / 87
Uium / 88
Scriu cu ploaia / 89
Mărțișor / 90
Nemurire / 91
În fiecare floare / 92
Se întorc iubirile / 93
Risipiri printre poeme / 94
Nespuse cuvinte / 95
Viața mea / 97
Fotografii / 98
Copacul fără rădăcini / 99
Tu, visul / 100
O clipă / 101

Mirări /	102
Pomelnic /	103
Se întorc zăpezile /	104
Butași /	105
A. ...mor /	107
Sfânta recoltă /	108
Pășește toamna /	109
Bea sufletul stele /	110
Îți voi fi oglindă /	111
Un trecător /	112
În palma mea /	113
Poveste /	114
Tăcerea ta /	115
Miorița	116
Tăcerea /	117
Voi fi /	118
Tablou cu frunze /	119
Univers în alt univers /	121
Frig /	122
Cârtire /	123
Cu secunda în mână /	124
Dialogul surzilor /	125
Buchet de flori /	126
Sunt ca o lacrimă /	127
Parfum de mosc /	128
Căderea /	129
Hughenoți /	130
Noapte în infinit /	131
Am visat /	132

Flori pe ie /	133
Costești /	135
Înflorește suflete /	136
Gustând din moarte /	137
Și /	139
Alge /	140
Flămând de sărutare /	141
Începutul luminii /	142
Ursita /	143
Însemne /	144
Privește-mă /	145
Premiu /	146
Sosește primăvara /	147
A fost /	148
Semnul de trecere /	149
Vei fi /	150
Parfum de femeie /	151
Cu frunze și cu stele /	153
Dacă /	154
Treaptă cu treaptă /	155
Ce rămâne /	156
Cocoșii de Horezu /	157
Ultima /	158
Cum trece timpul /	160
Înșirând metanii /	161
Rugăciune /	162

